H. Hamstra, 9-33
842 Baxter, SE.,
City.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 3 NOVEMBER 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Het Woord Des Levens Voorhouden

Voorhoudende het woord des levens . . .
Phil. 2:16a.

Alzoo, mijne geliefden! . . . .

Ontzettend groot, rijk, diep, heerlijk is het beeld van volmaakte zelfvernedering, dat u in uw Heiland voor uw bewustzijn staat geteekend!

Hij, God uit God, als de eeuwige Zoon in de gestaltenis Gods zijnde, heeft Zichzelven vernietigd, heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen, is den menschen gelijk geworden . . . .

Geen oogenblik kwam het in Hem op de gelijkenis Gods voor Zichzelven te rooven, maar Hij bewandelde den weg der gehoorzaamheid, tot het bange einde toe, vernederde Zichzelven, daalde in den dood, ja, in den dood des kruises in. En heel die vernedering, al die ellende, het dragen van al dien smaad, het lijden van dien vreeselijken dood, — het was bij Hem een *daad*, een daad van volkomene gehoorzaamheid der liefde!

Alzoo dan, mijne geliefden! . . . .

Alles overtreffend heerlijk is ook het beeld van allerhoogste verhooging, dat ge u van uw Heiland in de Schrift ziet geteekend.

Want God heeft Hem uitermate verhoogd, heeft Hem een naam gegeven, die boven allen naam is, ver boven alle macht en kracht en heerschappij en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomende; heeft Hem verhoogd aan Zijne rechterhand, opdat in den naam van Jezus alle knie zich zou buigen en alle tong belijden, dat Jezus de Heere is, tot heerlijkheid Gods des Vaders. Als Hij in de diepe zelfvernedering Zijner volmaakte gehoorzaamheid Zijn hoop op God zette, is Hij daarin niet beschaamd geworden. Want *om* Zijne diepe vernedering heeft God Hem hoog verhoogd!

Alzoo dan, mijne geliefden! . . . .

Waar ge dit beeld van uw Heiland voor oogen hebt, niet alleen, maar waar die Christus ook in u woont . . .

Werkt uws zelfs zaligheid, want God is het, die in u werkt het willen en het werken naar Zijn welbehagen.

Weest onberispelijk en oprecht, als kinderen Gods, temidden van een krom en verdraaid geslacht onstraffelijk.

Schijnende als lichten in de wereld.

Voorhoudende het woord des levens!

Het woord des levens!

Reeds dit is, voor het krom en verdraaid geslacht temidden waarvan gij onstraffelijk moet wezen, onzin.

De wereld, de donkere, de van God afgewekene, de midden in den dood liggende wereld, waarin wij geroepen worden te schijnen als lichten, verstaat er niets van, dat woord en leven in oorzakelijk verband met elkander staan.

Levens*woord*? . . . .

Wat zin zou het hebben?

Levensbrood, levenswater, — zoolang ge nog daarvan spreekt, is er zelfs bij de materialistische schare van Kapernaum althans nog een zekere verbeelding, dat ze u verstaan. Daarin is immers iets tastbaars voor het vleesch, iets, dat de zinnen toespreekt, iets, dat verband houdt met den strijd om het bestaan, de bange worsteling om het aardsche leven. Leven! Wat is het anders dan dat ge kunt eten en drinken, dat ge kunt slapen en weer ontwaken, dat ge kunt spreken en handelen; dat ge pijn hebt als men u wondt, dat ge smart hebt, als leed en verlies uw deel is; dat ge u verheugt in welvaart en genot hebt, als ge gestreeld wordt. En wat anders zou er toch voor het mensche-

lijke leven noodig zijn, dan de dingen der wereld, de dingen, die gezien worden, eetbaar brood en drinkbaar water, geld en goed, positie en macht, naam en eer, een aantrekkelijke woning en sierlijke kleeding, middelen, niet slechts om te bestaan, maar ook om te genieten, volop . . . .

Leven! O, dat is met volle teugen drinken uit de bron van de lust der oogen, de lust des vleesches, de grootheid des levens!

En toch, dat is niet te vinden in het levens*woord*!

Wat zin heeft het dan om te spreken van het woord des levens? Kan een woord mij voeden, kleeden, dekken; of mij ook baten in de bange worsteling om het bestaan? . . . .

En toch . . . . het bedenken des vleesches is niet het leven, maar vijandschap tegen God, en daarom de dood!

Een mensch mag al hetgeen de wereld leven noemt bezitten en volop genieten van de dingen, die gezien worden, tot zijne oogen uitpuilen van vet, en hij meer heeft, dan zijn hart zelfs begeeren kan, en in zeer werkelijken zin dood zijn. Wat hij meeneemt naar het graf, wat in dat graf zijn einde vindt, is niet het leven, maar de dood. Want waarachtig leven staat wel waarlijk in verband, niet met brood en water, maar met het Woord, het Woord des levens! Het waarachtige leven is het eeuwige leven. En het eeuwige leven is het kennen van den eenigen en waarachtigen God en Jezus Christus, dien Hij gezonden heeft. En het kennen van den Eeuwige is niet hetzelfde als het weten van allerlei dingen aangaande Hem, Zijn wezen en namen en eigenschappen en werken; Godskennis is geen theologie; van God geleerd zijn is niet hetzelfde als Godgeleerdheid; maar het is het kennen van Hem Zelf, het gemeenschap hebben met den levenden en waarachtigen God, die GOD is, het zijn gelijk Hij is in ons binnenste bestaan, geestelijk, ethisch, heilig, rechtvaardig, waarachtig, oprecht en de werking van dat geestelijk-ethisch zijn in overeenstemming met Hem; het wandelen in het licht, het bedenken van hetgeen Hij denkt, het willen van Zijn wil, het dorsten naar de Fontein aller goeden en het eeuwige drinken uit dien Levensbron; het smaken van Zijne liefde tot ons en het liefhebben van Hem, die in de eeuwigheid en in het heilige woont, met geheel ons hart en verstand en met al onze krachten; gemeenschap der vriendschap met Hem te hebben en te oefenen, met Hem te wandelen, met Hem te spreken als een vriend met zijn vriend, — dat, o dat, en dat alleen is leven! . . . .

Leven voor het schepsel, wiens wezen is gevormd naar het Beeld Gods, die er op aangelegd is, om beelddrager Gods te zijn!

En voor dat leven is noodig het Woord!

Wezenlijk het eeuwige Woord, God uit God, het uitgedrukte Beeld van des Vaders zelfstandigheid, het afschijnsel Zijner heerlijkheid, de persoonlijke en eeuwige kennis Gods in God, — is dit woord des levens!

Geopenbaard in Immanuel, God in het vleesch, Jezus, mijn Heere, als het aangezicht van den God onzer volkomene zaligheid, onze Goël, schuldverzoenend en leven-verdienend, dood-vernielend en levengevend, door de diepte van het kruis tot in de heerlijkheid der opstanding, — is dit woord des levens.

Verkondigd in het heilig Evangelie, dat God heeft verkondigd aangaande Zijn Zoon en door Zijn Zoon, openbarend voor mij, arm zondaar, liggend in den dood, het eeuwige, rijke, zalige leven, dat in Hem is, — is het woord des levens!

Een van leven-sprekend woord, een leven-openbarend woord, een levens-machtwoord, van leven tintelend, levenschenkend en levenwekkend!

Leven in den dood!

Licht in de duisternis!

Verzoenend, rechtvaardigend, heiligend, verlossend, verheerlijkend!

Het eeuwige levenswoord!

Voorhoudende het woord des levens!

Een heerlijke gave, een onmisbare voorwaarde, maar ook eene hoogheilige roeping van het volk des Heeren in het midden der wereld.

Immers, het woord, dat in onzen Bijbel door "voorhoudende" vertaald is, kan drieërlei beteekenis hebben. Het kan beteekenen: bezittende, wijzende op het onuitsprekelijk heerlijk voorrecht van Gods volk, dat het zoo door de genade Gods werd bedacht en bewerkt, dat het woord des levens hunner is, dat zij het bezitten, dat ze het dragen in het hart. Het zou ook kunnen uitdrukken, dat zij door het geloof dat woord des levens vasthouden met al, wat in hen is. En het kan de beteekenis hebben van voorhouden, dat is, als een fakkel dragen, het woord des levens openbaren in het midden der wereld.

En welke ook de beteekenis mag zijn, die op den voorgrond staat naar des apostels bedoelen, ze zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden. Het eene kan zonder het andere niet bestaan.

Wie het woord des levens zal voorhouden, die moet het door het geloof vasthouden; wie het echter zal vasthouden, die moet het eerst bezitten.

En genade is de wortel van alles!

Genade, dat ge het woord des levens moogt bezitten, loutere genade. Want van nature droegt ge niet 't woord des levens in u, maar het woord der duisternis en des doods. Ge kendet het woord des levens niet. Ge zocht het woord des levens niet. Ge wildet het woord des levens niet. Uw bedenken was vijandschap tegen God, de dood! Eeuwige genade had u verkoren en verordineerd om uit dien dood verlost te worden, om de ellende van uwen doodstaat te leeren gevoelen, om te dorsten naar God, naar den levenden God en te leeren erkennen, dat alleen in Hem en in de gemeen-

schap Zijner vriendschap het leven is; om uit diepten der ellenden te roepen tot Hem, Die heil kan zenden; om het woord des levens te hooren, te omhelzen, in uwe ziele te ervaren, sprekende van heil en vrede. En diezelfde eeuwige genade bewerkte ook dat alles. Christus toch kwam in u door Zijnen Geest, wekte u op uit de dooden, lichtte over u, maakte u deelgenoot van Zijn heil, erfgenaam des eeuwigen levens, gaf aan het woord des levens een plaats in het binnenst van uw hart. Daarom mag het thans van u gezegd: bezittende het woord des levens . . . .

Uit genade zijt gij zalig geworden!

Niet uit u!

Gods gave is het!

Zijn gave ook, dat gij het woord des levens door het geloof moogt vasthouden. Alles in de wereld tracht u van dat woord des levens te berooven, spant zijn krachten in, om het in u te dooden. Want in de wereld zijn overal woorden des doods, gesproken door den mensch, wiens bedenken vijandschap tegen God is, woorden van ijdele philosophie om listiglijk tot dwaling te voeren; woorden van de lust des vleesches, om uwe zinnen te streelen; woorden van de grootheid des levens om uw trotsche hart te betooveren, in te nemen; woorden, die lokken, bedreigen, streelen, trekkend u naar paden des doods, aanvallend op uw woord des levens En gij houdt vast het woord des levens, houdt het vaster, naarmate de vijand meer zijn krachten inspant om het u te ontnemen, klemt uzelf er aan vast, bouwt geheel uwe hope op, ontwikkelt het, verdedigt het, zijt bereid om met en om dat woord des levens in gevangenis en dood te gaan . . . .

Waarom? Waardoor? Welke kracht is het, waardoor gij dat woord des levens blijft omhelzen en vasthouden?

Het geloof!

En wat is het geloof?

Gave der genade! Gods eigen kracht in u, door u, u geduriglijk stalend in den strijd, uwe hand sterkend om vast te houden het woord des levens. O, het is waar, *gij* houdt vast, maar dat ge vasthoudt is slechts door Godes kracht. Gij werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beving; maar dat gij dit doet, is toch alleen omdat het God is, die in u werkt het willen en het werken naar Zijn welbehagen!

Loutere genade!

Genade, dat ge het woord des levens moogt voorhouden, dat ge er levend getuige van moogt zijn. Getuige in uw woord, getuige in uw wandel. Getuige als gemeente des Heeren in prediking en onderwijs, in eigen midden en tot aan de einden des aarde. Getuige ook als persoonlijk belijder van den naam des Heeren in het midden der wereld.

Want, in den laatsten zin is het voorhouden van het woord des levens u een hoogheilige roeping.

Maar toch zoo, dat èn die roeping, èn het volbrengen er van nooit anders zijn dan gaven der genade!

Voorhoudende het woord des levens!

Genade voor genade!

Werkt dan uws zelfs zaligheid!

Doet alle dingen zonder murmureeren en tegenspreken.

Opdat gij moogt zijn onberispelijk en oprecht, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk temidden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als kinderen des lichts, als lichten in de wereld!

Dat is uwe roeping.

Tot heerlijkheid Gods des Vaders!

Die wereld ligt in de duisternis des doods. Want zij is dood door de zonden en misdaden. En die dood wordt openbaar in allerlei kromheid en verdraaidheid, door woord en door daad, op alle terreinen des levens. Dat is de duisternis, in het midden waarvan gij moet wandelen. En die duisternis is daar, en gij draagt het licht des levens in u, opdat het licht des te heerlijker zou schijnen tot roem van Gods genade. Lichten in de duistere wereld te zijn, als lichten in de wereld te schijnen, dat is Gods doel met u; daarom plantte Hij het woord des levens in uw hart; dat is dus uwe roeping . . . .

Zoo spreekt de Schrift ons toe; u en mij!

Onder welke gij schijnt als lichten in de wereld . . . voorhoudende het woord des levens!

En ook dat kan wijzen op drieërlei relatie.

Gij schijnt als lichten in de wereld, als gij het woord des levens voorhoudt, in uw leven tot openbaring brengt, in uw woord van het woord des levens getuigt, in uw wandel dat woord des levens versiert en heerlijkheid brengt. Niet als gij uw licht onder een korenmaat verbergt, maar op een kandelaar zet en laat schijnen, kunt gij uw Vader, die in de hemelen is verheerlijken. Zult gij echter het licht alzoo laten schijnen in al zijn kracht, dan moet gij het woord des levens vasthouden. Anders toch verdooft de glans van het licht des levens in u en zal uw licht niet heerlijk kunnen schijnen. En eindelijk, zal dit alles mogelijk zijn, dan ligt het in den aard der zaak, dat gij dit woord eerst moet bezitten door goddelijke genade. Anders toch wordt ge een klinkend metaal, een luidende schel . . . .

Schijnt dan als lichten in de wereld, omdat gij het woord des levens in uw hart draagt.

Schijnt als lichten in de wereld, doordat gij het woord des levens vasthoudt.

Schijnt als lichten in de wereld, door het woord des levens voor te houden, uit te dragen, te openbaren.

Alles alleen uit genade!

Tot Godes roem!

H. H.

EDITORIALS

Instruction At Home

Education, we said in the preceding issue of our paper, must begin at home. Begin, we mean, not merely in the sense that during the first few years of its life the child is nurtured by its parent, but in the sense that all the lines of its education must continually have their beginning in the home.

Home education is basic.

And Scripture, as might be expected, places the full responsibility of the instruction of the child upon the parents.

As might be expected, I say.

For, even from a natural viewpoint, what is more natural than that the parents should be the instructors of the children? Are they, of all men, not most deeply interested in their education, because they love them with parental love? They certainly may be expected to seek the good of their children that are united to them with heartstrings. What, then, could be more in harmony with the ordinances of God, than that the education of the child should rest upon the responsibility of the parent? They, of all men, know their own children best, ought to know them better than any, are in a position to be thoroughly acquainted with them. They are with their children from the moment they open their eyes upon the world. They watch them and know them in their different characters long before the time arrives that they must also be educated in school and catechism. They, too, have the confidence of their children, unless there is something fundamentally wrong in home-relations. Parents are the natural instructors of their children. It is but natural, i. e., wholly in harmony with God's ordinances of creation and providence, that Scripture should place the responsibility of the education of the child upon the parents.

But the Word of God is addressing covenant-parents.

It is speaking to the Church in the world.

God causes His covenant, as we know, to run and to be realized in the line of continued generations. Hence, we and our children are not our own, but belong to the Lord. Our children are not ours. They are not given us merely in order that we should enjoy their presence and delight in their love, but that we should teach them the fear of the Lord. The responsibility for a covenant-training, therefore, lies in the first place, with the parents.

And for that reason they are also expected to assume that responsibility when they present their children to be baptized. Then they promise before the face of the Lord, the whole church being witness, that they will bring up their children in the aforesaid doctrine, or help or cause them to be instructed therein, *to the utmost of their power!*

Hence, also according this promise, instruction begins at home.

First, the parents promise that they will instruct their children themselves. It is only in the next place that they also pledge themselves to help and cause them to be instructed, when their personal efforts and powers would not be sufficient. But even then they are responsible. *They* help and *they* cause them to be instructed.

Always the home and always the parent!

Now, that instruction in the home may be distinguished as direct and indirect, intentional and unintentional.

And it is difficult to say which of these is the more important. The indirect and unintentional instruction, perhaps, occupies by far more time than the direct and intentional.

What do we mean by unintentional instruction of the child at home?

The atmosphere at home, in which a child grows up.

We must remember, a child grows up gradually and constantly, not only physically, but also mentally and spiritually. He does not develop by leaps and bounds. His mental and spiritual growth do not wait for us, do not stop for a while merely because we pay no attention to him and do not give him a dose of instruction. It goes right on.

And a child is very receptive. It takes it all in! It easily imbibes all it hears and sees.

It also likes to imitate. It is a natural imitator. "Zooals de ouden zingen, zoo piepen de jongen".

For these reasons the atmosphere of the home is of great importance. To this belongs, for instance, our conversation as parents, when we are not directly speaking to the children, but when the latter are present. And I may as well add: or when they are not present, for even then we are creating the home-atmosphere, and whatever may be the character of our conversations when the children are not present will naturally become their character when they are about us. To this belongs, too, our conversation when we have company and spend a social evening. What do we, then, talk about? Are the things of the kingdom of God the chief subject of our talk? Or are, perhaps, other matters uppermost in our mind and of chief interest in our conversation? Do we, perhaps, easily slander and backbite? Or, are we spending an evening talking about the latest fashion in coats and hats or the newest style automobile? Are the things of the world the main subject? And does the spirit of the world manifest itself in our talk, when we converse as parents or with our friends when we have them for

a social evening at our home? And when we do speak about the things of God's kingdom, what is the tenor of our conversation? Are, we, perhaps, criticizing severely and unmercifully and very conceitedly the office-bearers of the Church? Do we speak about them as also about the rest of the brethren as before the face of God, with respect because of their office and with love because they are brethren?

You see, "zooals de ouden zingen, zoo piepen de jongen".

The child imbibes the atmopshere in which you cause it to live.

You did not intend to instruct your child, but you did nevertheless.

You did not directly speak to him, but he was a very interested listener, even though himself was not intentionally so and greedily he drank in every word you said.

So little did you mean to educate your child that later, when you hear the child speak in the same way, when he also criticizes his teacher and minister and allows himself to speak deprecatingly about those that are placed over him, you disapprove and punish or rebuke the child.

But your rebuke is vain and your punishment of little avail. For, though you did not intend it so, the child will tacitly judge that you are rebuking and punishing him for what you have taught him yourself. Unintentionally you have instructed him and your intentional instruction is in conflict with it.

Many things might be added to this as belonging to this unintentional instruction, to the atmosphere in your home.

But let this be clear: there must be harmony between your direct and intentional instruction and that home-atmosphere.

Both must be rooted in the fear of the Lord!

H. H.

Dr. Beets In Nederland en Hier

We merkten uit de *Grand Rapids Press*, dat Dr. Beets, die zichzelven had aangeboden, om voor eigen rekening afgevaardigde der Christelijke Gereformeerde Kerken naar de Generale Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland te zijn, welke aanbieding door de Chr. Geref. Kerken werd aangenomen, weer veilig ten onzent is aangekomen.

Hij werd, zoo meldde ons bovengenoemd dagblad, verwacht te spreken op de conventie van de *Michigan State Student Volunteers*.

En we dachten, toen we het bericht lazen: nog de oude Beets, breed van blik en wijd van ingewanden, die in de wijde Amerikaansch-kerkelijke wereld vele vrienden heeft, ook zeer gezocht is als spreker op allerlei vergaderingen en conventies, en die zich ook gemakkelijk in gezelschap van mannen van allerlei religieuze gading beweegt.

Die *Student Volunteer Movement* kan zeker niet gezegd worden uit te gaan van Gereformeerde beginselen, is doorademd met een Arminiaanschen geest, werd, toen ik nog op school ging, in Calvin dan ook uit de hoeken der oogen aangezien, ofschoon dit laatste thans wel veranderd is, echter niet omdat de *Movement* veranderde. Ik geloof niet, dat op een vergadering dier *Movement* men een goed Gereformeerde zendingsspeech zou kunnen kwijt worden. Beets zou spreken over het wijde en rekbare onderwerp: "De Zesvoudige Visie van Christus, — Onze Grootste Behoefte." Rekbaar zeg ik, omdat het ook wel de *Zevenvoudige* of misschien ook *Vijfvoudige Visie* kon zijn, zonder schade te doen aan het afgeronde van de speech.

Bovendien zou daar ook spreken de predikant der Wesleyan Methodist Church, die zeker wel geen Gereformeerde rede heeft gehouden, zoowel als de bekende Chiliast Dr. James R. Gray, president van de Moody Bible Institute, terwijl een andere Chiliast, Prof. Talmage Bittikofer, die muziek-directeur is aan de Moody Bible Institute en voorzinger in de Moody Memorial Church te Chicago, leiding zou geven aan hetgeen er op de conventie zou worden gezongen.

Bij zulk een allegaartje van Methodisten en Chiliasten zou ik mij in het geheel niet thuis gevoelen. En ik ben ook overtuigd, dat zij er niet aan zouden denken, om mij te verzoeken om te spreken, ook al was ik zoo algemeen bekend als Dr. Beets in de Amerikaanschkerkelijke wereld. En deden ze het al eens door vergissing, dan zouden ze het toch voor de tweede maal niet weer doen. De oorzaak ligt, dat spreekt vanzelf, bij mij. Ik ben niet zoo breed van begrip als velen, en gevoel mij op zulke gemengde vergaderingen altijd "out of place".

Eenmaal heb ik in de open lucht midden in zulk een gemengde vergadering gestaan. En ik vergeet nooit weer, hoe naar ik voelde, toen men, het bekende lied: "Onward Christian Soldiers" zingende, toekwam aan den regel: "One in hope and doctrine, one in charity". Ik voelde, dat er niets van waar was, dat het ijdel vertoon was, dat men alleen zoo zingen kon samen, omdat men en zoolang men niet rekende met de meest diep ingrijpende beginselen der waarheid. Voor mij was het om te stikken.

En zoo komt het dan, dat ik altijd een zekere bewondering heb voor Dr. Beets, die zich in zulke kringen met gemakkelijkheid beweegt. En gewoonlijk weet hij ook aller harten te raken, aller instemming te verwerven en aller lof te oogsten.

Toch veranderde ditmaal mijne bewondering wel eenigszins in verwondering, toen ik in het "Friesch Kerkblad" van 15 Sept. l.l. een rapport las van de speech, die door Dr. Beets gehouden werd als afgevaardigde der Christelijke Gereformeerde Kerken alhier,

op de Generale Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland.

Ik geef het verslag hier weer:

"Dr. Beets wees er op, hoe het hem trof, dat Amerika momenteel niet in 'te beste reuk staat' blijkens een driestar in 'De Standaard' waaruit hij citeerde. Spr. vond derhalve de Amerikaansche papieren in dubbelen zin gedaald. Spr. verhaalde in het kort iets van de geschiedenis van zijn kerk, die in het teeken stond van het Luctor! Spr. geestverwanten deelden in de vrees van velen in Nederland t.a.v. de maatregelen van president Roosevelt. De toestand der kerkelijke financien is in Amerika zeer precair. En wat de geestelijke toestanden betreft geldt ook in Amerika Paulus' woord dat we den strijd niet hebben tegen vleesch en bloed. Het modernisme woedt voort met al de sinisteren invloed van dien. Vele jongeren worden misleid door wat Kuyper noemde een fata morgana.

"Wat den kerkelijken strijd betreft, herinnerde spr. aan het optreden van hen, die alle gezonde Bijbelexegese ondermijnen en een Arminiaansche leer ten opzichte van verkiezing en verzoening leeren. De beginselen van het Chiliasme met vrome pretenties werken door en spr. wil de kerken in Nederland waarschuwen voor 'zoeklichten', die 'dwaallichten' zijn. Maar de kerken in Amerika mogen door Gods genade ook van het 'Emergo' gewagen. De zaken van Gods Koninkrijk staan bij velen in het middelpunt. En ze zijn toch ook het belangrijkste, veel belangrijker dan Art. 13. (Vroolijkheid). Vele banken werden gesloten, maar van de 2450 kerken maar één.

"Het aantal belijdeniscatechisanten nam dit jaar relatief gesproken, meer toe, dan in 10 jaar die voorbijgingen.

"Het aantal Prot. belijders nam toe met bijkans een millioen, terwijl de vereeniging van atheisten in ledental terugliep. In deze crisistijd voelen velen de waarde van de verlossende kracht van het Kruis tegenover het modernisme. De jonge menschen bestudeeren nog steeds calvinistische lectuur. Nog pas verscheen van Kuyper's Stonelezingen een tweede druk. De jeugdorganisaties bloeien en men kent in Amerika vrouwen-zendingsbonden. Het aantal studenten aan het Calvijn-college is stijgend. Het uithoudingsvermogen van de jongere predikanten en van de zendelingen is bij hun sterk verminderd inkomen verdienstelijk. De leerkrachten bij het Chr. onderwijs gedragen zich evenzoo. Er is wel afbreking door Chiliasme en gemeene gratie-scheuring, maar de Buchman-beweging vond nog geen aanhang. Op verschillende dominions is de kerk in Amerika een zoutend zout. Ook de pers doet zegenrijk werk. Zoo zit men in Amerika niet bij de pakken neer. 'Sursum Corda.' In den naam des Heeren doen wij kloeke daden. Spr. dankte voor de werken van veel Geref. auteurs ook onder de leden dezer Synode. Dat alles helpt in den strijd tegen het Chiliasme. Wij voeren den strijd tegen oude vijanden met een nieuw mombakkes voor. Spr. besloot met zes beden, n.l. om steun voor het werk in Hoboken; voor de kerken in Canada; voor de kerken in Zuid-Amerika (in welk verband spr. de Part. Synode van Zuid-Holland-Zuid medewerking verzocht en kloeke verdediging); voor een Calvinistencongres; het blijven zenden van afgevaardigden naar de Synoden in Amerika en deelname aan de herdenking der Afscheiding.

"Dankend voor de genoten gastvrijheid en het prettige verkeer wees spr. er op, hoe de Gen. Synoden hoogtijdagen in spr.'s leven zijn. De standaard, waarom we ons scharen, is het Kruis van Christus, gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Dat is de kracht in crisistijd. We steken 't hoofd omhoog. Ook in den Emergo-tijd, ondanks het luctor en dat alles om 't eeuwig welbehagen!"

Zie, toen ik dit las, begon het mij toch te duizelen. Ik dacht: Dr. Beets hier in Amerika en daar in Nederland! Ik zocht naar eenheid. Tevergeefs. Het zal aan mij liggen. Wil Dr. Beets zichzelf verklaren?

Enkele vragen dan?

Hoe is het te verklaren, dat Dr. Beets hier zich zoo gemakkelijk beweegt temidden van, en samenwerkt aan eene beweging als de *Student Volunteer Movement* met Arminianen en Chiliasten, terwijl hij in Nederland meent te moeten waarschuwen voor de beweging van Joh. De Heer, tegen "zoeklichten, die dwaallichten" zijn, en er zoo sterk de nadruk op legt, dat men hier den strijd heeft tegen hen, die alle gezonde Bijbelexegese ondermijnen en eene Arminiaansche leer ten opzichte van verkiezing en verzoening leeren? Als Dr. Beets op conventies zit met de Chiliastische en Arminiaansche "dwaallichten", met hen bidt en zingt, naar hunne redevoeringen en predikaties luistert en ook zelf spreekt over een zesvoudige visie van Christus, noemt hij hen dan ook "oude vijanden met een nieuw mombakkes voor"? En tracht hij hen dan ook het nieuwe mombakkes van het gelaat te scheuren? Of worden die oude vijanden dan ontmoet en behandeld door Dr. Beets, niet naar hunne ware gedaante, maar naar het nieuwe mombakkes? Of vervalt op zulke conventies de roeping om te waarschuwen tegen "zoeklichten, die dwaallichten" zijn en is het conventioneel goed, om de menschen in hun dwaallicht te laten wandelen?

Zie, als ik die eigenaardige afkeer, die ik heb om op gemengde vergaderingen te verkeeren en te spreken, onderzoek, dan vind ik daarin ook dit element, dat ik niet gaarne geroepen wordt om menschen te kwetsen. Als ik dat ontkomen kan, dan doe ik het liever niet. Maar als ik mij op eene vergadering bevind, waar ook "oude vijanden met een nieuw mombakkes voor" verkeeren en spreken, dan gevoel ik het toch mijn roeping om hun dit ook openlijk aan te zeggen, om hen te ontmaskeren in het publiek. En hoe pijnlijk dat ook voor mijn gevoel is, dan doe ik dat ook. En dan vragen die "oude vijanden met hun nieuwe mombakkes voor" mij nooit weer. Mag ik Dr. Beets vriendelijk vragen, hoe

hij dit aanlegt en hoe hij het kan verklaren, dat hij hier zoo kan omgaan met hen, die hij in het oude vaderland "oude vijanden met een nieuw mombakkes voor" noemt?

Ten tweede, welke strijd wordt hier in Amerika door de Christelijke Gereformeerde Kerk in het algemeen, of door Dr. Beets gevoerd tegen hen, die alle gezonde Bijbeluitlegging ondermijnen en eene Arminiaansche voorstelling verkondigen van de verzoening en de verkiezing? Heeft de Synode der Kerken waartoe Dr. Beets behoort, niet officieel uitgesproken, dat de prediking des Evangelies genade Gods is voor alle hoorders en dat de natuurlijke mensch vermag het goede voor God te doen? En heeft die Synode dat niet uitgesproken om ons, die precies het tegenovergestelde leeren, te bestrijden en uit te werpen? Is dat het Arminianisme bestrijden? Wordt in *De Wachter* alhier niet openlijk de twee-willen leer voorgesteld door een emeritus-professor, een algemeene zondaarsliefde Gods letterlijk verkondigd en verdedigd, dat God wil, dat alle menschen zalig worden? En is er ook maar iemand, die er zijn mond tegen opendoet? Getuigde niet Dr. Beets voor het gerecht te Grand Rapids in 1925, dat de onwedergeborenen en verworpenen niet altijd zondigen, ofschoon hunne daden, evenals die van de wedergeborenen en uitverkorenen met zonde bevlekt zijn? Hier hebt ge zijn letterlijk antwoord met de letterlijke vraag: "Zondigen de onwedergeborenen altijd voor God? Zij zondigen niet altijd, maar zij zijn altijd zondig, zooals ook de uitverkorenen. Wij zijn altijd zondige schepselen, zooals wij leven hier beneden." En verder:

"Vr. Zondigen de uitverkorenen altijd voor God? A. Zij zijn altijd zondig.

"Vr. Zondigen ze altijd voor God? Altijd zondigen? neen, mijnheer, dan zouden we duivels zijn.

"Vr. Maar de onwedergeborenen zondigen altijd voor God? Neen, mijnheer, dat zeg ik niet. Zij zijn altijd zondig voor God; ze zondigen niet altijd, als ge bedoelt dadelijk zondigen. Daar zijn punten van verschil." (Typewritten Court Records, Vol. I, p. 307).

En op p. 306:

"Vr. Gisteren hebt ge gezegd, dat natuurlijk goed, zedelijk goed, en burgerlijk goed alle met zonde bevlekt zijn? A. Ja, zelfs die. Zij zijn goed, ofschoon ze bevlekt zijn, zijn ze goed."

En op p. 318:

"Vanmorgen hebt ge toegestemd, dat zelfs burgerlijk goed in zonde gedaan wordt, nietwaar? A. Al het goede, dat wij doen, mijnheer, is met zonde bevlekt. Dat is goede Calvinistische leer. Maar bevlekt met zonde is niet hetzelfde als een werkelijke daad van zonde. Net als een appel sommige kwaliteiten kan bezitten, die niet heelemaal goed zijn, en toch is het een appel."

Is dat een bestrijding van het Arminianisme? Worden hier niet de wedergeborenen en onwedergeborenen op ééne lijn gesteld door de verklaring, "dat al onze werken met zonde bevlekt zijn"? Wie heeft hier den strijd aangebonden tegen Arminianisme en Pelagianisme en strijd er nog altijd tegen, Dr. Beets? Ik weet van niemand in de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Waarom maakte Dr. Beets dan gewag van deze vijanden op de Synode der Gereformeerde kerken in Nederland?

Nog meer. Waarom stelde Dr. Beets het voor, alsof zij zulk een fellen strijd hebben gevoerd tegen de Chiliasten? Het is waar, dat in de laatste jaren Dr. Zwier over het Chiliasme geschreven heeft in *De Wachter*. Maar in de eerste plaats is dit toch wel een beetje laat. In de tweede plaats heeft Dr. Beets immers *Maranatha* eerst aanbevolen, het boek, waarin Ds. Bultema zijn Chiliastische ideeën uiteen zet. En eindelijk heeft men ondergeteekende er immers lang een *verwijt* van gemaakt, dat hij destijds Ds. Bultema zoo fel bestreed en oorzaak werd, dat deze zijn plaats als predikant in de Christelijke Gereformeerde Kerken verloor. Dr. Beets had als eerlijk man toch ondergeteekende wel kunnen noemen in dit verband? Vooral als men hierbij in aanmerking neemt, dat men zoo gretig, ook in de Christelijke Gereformeerde Kerken om honderden van ondergeteekende's traktaat over den Kinderdoop vroeg, mede ter bestrijding van het dreigend gevaar van het Chiliasme, dat meer dan tienduizend er van verspreid moesten worden. Dat was beter geweest, dan, zooals nu, ons in één adem te noemen met het Chiliasme.

En zoo kom ik als vanzelf tot mijn laatste opmerking.

Dr. Beets heeft het den Gereformeerden Kerken in Nederland gezegd, dat wij, zoowel als het Chiliasme, aan de Christelijke Gereformeerde Kerken afbreuk doen.

Dat noem ik onwaar.

Als de doctor met "afbreuk" slechts bedoelt, dat zoo nu en dan de oogen van sommigen in de Christelijke Gereformeerde Kerken voor de waarheid opengaan, zoodat ze besluiten om naar ons over te komen en Protestantsch Gereformeerd te worden, dan is dat waar.

Doch wezenlijk is dat geen "afbreuk," maar opbouw. Als het om "kerkje spelen" te doen is, kan men in dit geval van "afbreuk" spreken. Is het echter om de Gereformeerde waarheid te doen, dan zal zelfs Beets ons het niet met goed gevolg en op deugdelijke gronden kunnen betwisten, dat onze beweging niet afbreekt, maar opbouwt. Zelf durf ik beweren, dat het met de Christelijke Gereformeerde Kerken reeds veel verder gevorderd zou zijn in de verkeerde richting, indien onze kerken er niet geweest waren.

Op het overige van de speech door Dr. Beets gehouden op de Nederlandsche Synode zal ik geen captie maken. Ik versta zeer wel, dat men onder zulke omstandigheden liefst het beste zegt van eigen kerk. Toch ben ik het in het geheel niet met Dr. Beets eens, als hij beweert, dat zijne kerken staan in het teeken van

Luctor et Emergo. Feit is, dat ze bijna niet staan in het teeken van het *luctor,* en dat ze zeker niet staan in het teeken van het *emergo.* Ik beschouw het *luctor et emergo* nu van specifiek Gereformeerd standpunt. En dat zeg ik niet alleen. Dit zeiden jaren geleden vooraanstaande mannen in de Christelijke Gereformeerde Kerken met mij. Vraag maar eens aan Dr. Volbeda, Dr. De Jong, Prof. Berkhof, Ds. H. J. Kuiper, waarom wij het noodig achtten, reeds in 1919 vergaderingen te houden. Ging het niet over de vraag: wat wij zouden kunnen doen, om de Kerk te redden? Ik zou er niet weinig voor over hebben om een afschrift te krijgen van een referaat destijds door Dr. Volbeda geleverd over den toestand der Christelijke Gereformeerde Kerken.

Maar de lezer zal verstaan, waarom mijne bewondering voor Dr. Beets in verwondering veranderde, toen ik het verslag van zijn speech op de Generale Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland las.

De eenheid is voor mij zoek tusschen Dr. Beets hier en Dr. Beets daar.

H. H.

P. S. Mijne verwondering over Beets veranderde nogmaals, en ditmaal in verontwaardiging, toen ik in handen kreeg, wat blijkbaar een meer volledig verslag van des doctors toespraak is, dat verscheen in *De* (Nederlandsche) *Wachter.* Dr. Beets heeft, volgens dat verslag, het volgende van ons gezegd op de Nederlandsche Synode:

"Even pijnlijk als de chiliastische scheuring was de worsteling met de broeders, die de *Gemeene Gratie* ten eenenmale loochenen, 't Supralapsarisme sterk drijven, fout vinden met den term Algemeen Aanbod des Evangelies en geen zending voorstaan in den gewonen zin des woords. Ook deze worsteling scheurde een flinke gemeente uiteen (in Grand Rapids) en hier en daar ontstonden ruim een dozijn kleine kerkjes, voorzien van predikanten opgeleid in eigen Theologische School. Nog steeds gaat de worsteling voort, hier en daar, onder ons volk."

Plaatsruimte is er in dit nummer niet, om hier meer van te zeggen. Dus een volgende maal, D. V.

Uit gebrek aan plaatsruimte moest ook mijn antwoord aan broeder Boender van Pella, Ia., blijven wachten tot een volgend nummer.

H. H.

NOTICE

The board of Division I of the Reformed Free Publishing Association meets every third Tuesday of the month in the basement of Fuller Ave. Protestant Reformed Church.

Our Church Order

Leave of Absence

Article 14

If any minister, for the aforesaid or any other reason, is compelled to discontinue his service for a time, which shall not take place without the advice of the Consistory, he shall nevertheless at all times be and remain subject to the call of the congregation.

The circumstance that occasioned the drafting and adoption of this article was the following: during the period of persecution in the Netherlands, ministers would sometimes be compelled to discontinue the service because the flock had been dispersed or because the danger had become too threatening so that the minister would find it necessary to flee to a place of safety. In either case, he found himself without a charge. But there might still be other reasons why an action of this nature had to be taken. The article reads: If any minister, for the aforesaid or *any other reason* . . .

The reasons to which the word "aforesaid" refers are not those mentioned by the preceding article (age, sickness) but, according to the original redaction (of Dordrecht, 1578), the reason "that they have no congregation to serve" as a result of having been compelled to flee or as a result of their congregations having been scattered. So it seems that Articles 13 and 14 were meant to be kept apart. The former was drafted with a view to cases in which a minister was incapacitated for service by age or sickness. But the latter has to do with all such cases in which outside circumstances render it impossible for a minister to continue his service. There is still another difference to be noticed. Article 13 has to do primarily with an interruption that is permanent. The aged minister is set free from the duties belonging to his office for the rest of his days. In agreement herewith the ruling stipulates that such a one shall nevertheless retain the honor and title of a minister and be provided for in his needs by the church. Article 14, on the other hand, plainly reposes upon the supposition that the interruption is temporal and therefore ends with stating that he "shall nevertheless at all times be and remain subject to the call of the congregation". The meaning of this clause is that a minister, who had served a refugee-church, but was now without a charge as a result of his flock having been dispersed, should be subject to the call of any other congregation that might call him. He might not say, I prefer to be without a charge and to preach indiscriminately. The construction we here place upon this clause can be found in the redaction of Middelburg 1581. This is so much more proof that the "aforesaid" of this article does not refer to the reasons mentioned by the preceding article, as the minister disabled by age or sickness does not preach indiscriminately (his condition does not permit it) nor can he consider a call. The final proof

that Article 14 must be made to apply to a distinct class of reasons is that it says nothing about the church being in duty bound to provide for the minister in his need.

It is plain then that if we keep ourselves to what the article was meant by its framers to express, we cannot say that sickness is one of the reasons covered by the word "aforesaid" or by the expression "any other reason". The question is to what cases besides the one already mentioned (persecution) should the article be made to apply? And the answer: only to such cases as can fulfil the condition and meet the requirement of the article. The condition is, "If the minister is compelled to discontinue his service for a time"; and the requirement, "he shall nevertheless at all times be and remain subject to the call of the congregation." The expression "any other reason" in the clause "If the minister, for the aforesaid or any other reason" is, when taken by itself, limitless, yet as a word element of Article 14 it is not limitless at all but is bounded by the aforesaid condition and requirement, so that it cannot rightfully be made to cover any reason under the sun but only a certain definite class of reasons. This commentators in general have overlooked. So Joh. Jansen in his *Korte Verklaring van de Kerkenordening*: "Om eenige andere oorzaken, bijv. om aan een Bijbelvertaling te kunnen deelnemen, zooals het tijdelijk ontslag van Gerson Bucerus, die in 1627 geroepen werd om aan de Staten-vertaling mede te werken, terwijl tijdelijk in zijn plaats een ander werd beroepen; of om de studie te voltooien en den graad van doctor te halen; of om een buitenlandsche reis te ondernemen; of om een inspectie-reis in de Oost te houden; of om als directeur van den Gereformeerden Jongelingsbond op te treden, of om in een zittingsperiode als lid van de Tweede Kamer op te treden". The question is whether all or any of these reasons can be considered cogent. Plainly not. Can it be said of a minister who resolves to travel for a year or two, either for sheer pleasure or as inspector; or who accepts the bid of his party to occupy a seat in de "Tweede Kamer" that he is compelled to discontinue his service? True, a minister cannot travel and continue his service at the same time so that, if he resolves to travel, he from the very nature of matters, finds himself compelled to discontinue his service. It is a physical impossibility to be shepherding a flock in Grand Rapids and at the same time to be touring the country of China. The question is therefore whether a minister is compelled to travel. Now there is on the one hand the compulsion of compelling circumstances, such circumstances as persecution, sickness and disability resulting from age, and, on the other hand, the compulsion of conscience or duty. Now traveling for pleasure, certainly is no action respecting which one cannot exercise a free choice. One can choose, or choose not, to travel. But one does not decide, or decide not, to be sick. Respecting this matter there is no free choice. By sickness one is overtaken, laid low and thus compelled to choose to discontinue his service. Once sick, it is of course the duty of the minister to will to be sick. But neither is traveling for pleasure a duty so that one *may* not do otherwise but choose to travel. Here then we have to do with an action to which the article under consideration can not be made to apply. The same must be said of some of the other reasons mentioned. There can be no outside circumstances compelling a minister to choose to abandon his flock even for a season in the interest of politics or social reform. Nor can this ever be his duty. But Gerson Bucerus must have felt it his duty to discontinue his service for a season with a view to taking part in the work of providing the church with a better translation of the Greek and Hebrew Scriptures. So, too, may it be the duty of a minister, who all too soon left school to give himself to the service of the ministry, to return to school and pursue to the end the prescribed course of study.

The article then can be said to apply to a certain class of reasons only. A minister must *actually be compelled* to discontinue the service. This is not casuisty but rather a protest against the growing tendency of abandoning the office either permanently or temporarily for any kind of a reason under heaven, and also against the tendency of making the Church Order say anything we please and of placing upon its articles constructions that make it possible for us to quote them in support of any kind of action we may be pleased to engage in. Rather than to twist the Church Order out of shape, why not cast it aside? This, of course, is not saying that the articles of our Church Order are so many iron-clad rules that offer no openings when differing times and conditions call for unprecedented action.

The cases to which Article 14 applies must also meet a certain requirement: "he shall at all times be and remain subject to the call of the congregation." The meaning of this clause has already been given. The minister, compelled to discontinue his service, shall be and remain subject to the call of his own church or of any other church that may call him. If by "the call' is meant "the call to active service" the clause shuts out from the class of cases to which the article applies, the case of a minister permanently disabled by the infirmaties of old age or by sickness. For such a one is permanently freed from all the duties belonging to his office and is thus no longer subject to the call to active service.

Let us now present, by way of example, a few cases that Article 14 covers: that of a minister temporarily disabled by sickness; of a minister in duty bound to take part in some kind of work similar to that in which Gerson Bucerus took part in; of a minister returning to school with a view to completing the prescribed course of study; of a minister with a flock dispersed by persecution. All these cases fulfil the condition and

meet the requirement of the article. In each case the minister would be compelled to discontinue for the time being his service and would remain subject to the call of the church. Still other cases could be imagined.

The opening clause of the article, "If any minister, for the aforesaid or any other reason, is compelled to discontinue his service . . . . " would seem to render the clause, "which shall not take place without the advice of the consistory" superfluous. For if the minister is actually compelled to discontinue the service, there is nothing left for the consistory to do but to consent to his discontinuing the service. But it is certain that in the minds of the drafters of this article the clause was indispensible. And so it is; and therefore the article, as to its intend, reads: "If any minister for the aforesaid or any other reason, announces to the consistory that he is compelled to discontinue his service, the consistory shall take notice of and examine the reasons advanced and advise as it deems it must (either consenting or not consenting). In the event the minister gains the consent of the consistory and accordingly is given a leave of absence, he shall nevertheless at all times be and remain subject to the call of the congregation.

So, then, according to Reformed church polity, the minister must take cognizance of the consistory always. He may not leave to accept a call elsewhere without the consent of the consistory (Art. 10); but neither may he discontinue his service without the consent (*advice* as a word element of this article means consent and not merely judgment) of the aforesaid body. This, for reasons given in my writing on Article 10, is as it should be.

Consider that the task of the consistory is to ascertain whether the minister is *compelled* to lay down his work. If sickness be the reason given, the matter is simple enough, providing the minister comes supplied with a testimony of his doctor. But the matter is not so simple if the minister announces that he is compelled to discontinue his service for a reason other than sickness. Now the thing to be decided by the consistory is whether this other reason can be compelling the minister to discontinue for a time his service. The consistory, to be sure, can greatly simplify its task in all such cases by ridding Article 14 of the word *compelled* and by thus making it read, "If any minister, for the aforesaid reason or any other reason under heaven, wishes to discontinue his service for a time . . . " As has already been pointed out, this is indeed the construction being placed on the article today and this for the reason that times have changed since the days of our fathers. Ministers make trips around the world now and go to the mountains. They abandon their office in the interest of politics. And Article 14 receives an interpretation agreeable to these actions. That the article speaks of a minister *who is compelled* and not of a minister who desires to discontinue his service is significant. The word *compelled* stands for a conviction — the conviction, namely, that ministers of the gospel shall refrain, as far as is possible, from disengaging themselves from the service, so that the thing to be decided, each time a minister comes to his consistory with the request to be allowed to discontinue his service, is: is this necessary? Have we to do here with compulsion springing either from duty or from some circumstance so compelling that all there is left for us to do is to comply? In the event of a clash of opinions between the consistory and the minister, the case is carried to classis. In the judgment of this body, both parties acquiesce.

If the consistory consents, it grants the minister a leave of absence. This leave may be for either a definite or an indefinite length of time. If the reason be sickness, the grant will be for as long a time as it takes the minister to recover. This, of course, cannot be known as to the day or week. But it should be clearly understood by the parties involved that the grant is for a time only. If the minister be compelled for whatever reason to absent himself for a period of time too long, the congregation reserves for itself the right to call another minister, and the absentee, upon his return, is called to another congregation. During his absence and until called to another congregation he remains the pastor of the church that absented him.

The question is whether or no the salary continues. On this point the article says nothing. If the leave of absence be granted on account of sickness, the case is covered by Article 13. According to this article, ministers, who by reason of sickness, are rendered incapable of performing the duties of their office, shall be provided for in their need by the church which they have served. But it stands to reason that every minister who is actually compelled to discontinue his service for a season must be provided for in his need. But toward the minister who discontinues his service unnecessarily, for no good reason whatever, the congregation has no obligation. How can it have, when the minister leaves with a view to giving himself to a kind of work that lies outside of the scope of duties belonging to his office. But if matters stand thus, someone may say, a minister should not even take a vacation for a few weeks of the year. He shouldn't if he vacates all the year around. But if there is actually need for rest, a vacation is necessary.

G. M. O.

HOLLAND, MICH.

Mr. R. Schaafsma hoopt in de maand November in Holland, Mich., en omstreken werkzaam te zijn in het belang van The Standard Bearer.

Please help him as much as possible.

De Onderstelling

(Slot)

Het is mijne overtuiging, dat dezelfde tegenstelling, die ds. Diermanse in de Belijdenisschriften meent te vinden, naar dezelfde methode, die hij aanwendt, ook in de Heilige Schrift te vinden is. Het is tevens mijn overtuiging, dat de Schrift deze schijnbare tegenstelling niet als onverzoenlijk voor ons bewustzijn laat staan, maar haar zeer duidelijk verklaart. En eindelijk is het mijne overtuiging, dat die verklaring geen steun biedt aan de voorstelling van eene veronderstelde wedergeboorte, hetzij dan als grond voor den Kinderdoop of ook afgedacht van den doop; indien de onderstelling zou worden aanvaard als de officieele verklaring der Gereformeerde Kerken van b.v. het Doopsformulier, zou ik beslist moeten weigeren, om het in dien zin te gebruiken; maar evenzeer is het mijne overtuiging, dat we onze belijdenis, vooral ook ons Doopsformulier zeer zouden verzwakken, indien we den weg opgingen, dien ds. Diermanse zou willen inslaan, dien van het veranderen van wat hij noemt de ééne reeks van uitspraken in den geest van de andere. Dit juist doet de Schrift niet. Het zou m. i. de beschouwing der Kerk als de gemeente des Heeren ondermijnen, zoodat we haar ten slotte zouden aanzien voor een gemengden hoop. En dit laatste is zeker niet naar de Schrift.

En dan mogen we, uit het vele, dat de Heilige Schrift ons ten opzichte van deze kwestie biedt, zeker wel in het bijzonder onze aandacht bepalen bij hetgeen de Apostel Paulus schrijft in Rom. 9. Dat heeft ook ds. Diermanse gezien, want herhaaldelijk wijst hij op dit gedeelte der Schrift. In dat hoofdstuk toch gaat het juist over de kwestie, die ons bezig houdt. Het handelt over verkiezing en verwerping, over geestelijk en vleeschelijk zaad, en dat maar niet in het algemeen, maar zooals deze insnijden en onderscheid maken in de geslachten des verbonds, in de Kerk, zooals zij historisch in de wereld bestaat. Het gaat over Izaak en Ismael, over Jakob en Ezau, over Israel naar het vleesch en Israel naar de belofte. En het is in verband met een tastbaar historisch feit, dat de apostel tot het behandelen van dit vraagstuk wordt gedrongen. Het feit was, dat velen uit Israel waren uitgevallen. Zooals ook wij het telkens en telkens weer zien, dat velen dergenen, die door geloovige ouders ten doop worden aangeboden en het sacrament der inlijving in Christus, wat den uitwendigen vorm er van betreft ontvangen, bij het opwassen toch geen geestelijk zaad blijken te zijn, zoo was het ook in de oude bedeeling. Het was zoo geweest heel de geschiedenis van Israel door. Reeds bij Horeb verbrak Israel principieel het Verbond Gods en die bondsbreuk van Horeb bleef Israels zonde tot de eindelijke verwerping van het volk als natie toe. Duizenden bij duizenden vielen in de bange woestijn, want in het meerendeel had God geen welbehagen, schoon ze allen onder de wolk waren en allen in Mozes gedoopt waren in de wolk en in de zee; ofschoon ze ook allen uit de geestelijke steenrots dronken, die volgde, dewelke was Christus en allen de geestelijke spijze aten. En ook als Israel in het land der belofte is ingegaan, blijkt het toch, dat velen, dat het meerendeel zelfs niet behooren tot Gods uitverkoren volk. Straks verdwijnen de tien stammen bijna geheel in de ballingschap; spoedig daarop wordt ook Juda weggevoerd; een gedeelte keert wel weder, doch om een kwijnend bestaan te leiden, straks schuldig te worden aan den Messias-moord; en alzoo eindelijk als natie te worden verstooten.

Dat was het tastbare feit. De vraag is, hoe verklaart ge dit alles in het licht van de belofte? Was niet aan Abraham en zijn zaad de belofte geschied? Was het geen duidelijke taal: Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u? Misschien zoudt ge antwoorden, dat God dit wel beloofd had en ook welmeenend beloofd had, maar dat zij goddeloos geweest waren, Gods verbond hadden veracht en met voeten getreden, en dat daarom de Heere hen had verstooten en verworpen. En uit een zeker oogpunt is dit ook ongetwijfeld waar. Maar daar zijt ge immers niet mee klaar. God had immers Zijn belofte gegeven: Ik zal Mijn verbond oprichten. Is de vervulling van die belofte dan afhankelijk van den mensch? Immers neen! Is het dan niet zoo, dat hetgeen God belooft Hij ook moet vervullen en ook alleen vervullen kan, en dat wel in al zijn deelen? Immers ja. Als God dan zegt, dat Hij Zijn verbond zal oprichten, kan dat woord dan schipbreuk lijden op de klippen van des menschen boosheid? Dat zij verre! Maar wat dan? Is het Woord Gods dan uitgevallen? Heeft God dan eerst iets beloofd, om het later weer in te trekken? Het ware Godslasterlijk om het ook maar te denken! Neen, zegt de apostel, zoo staat de zaak niet. "Ik zeg dit niet alsof het Woord Gods ware uitgevallen." Als God zegt: Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uwen zade na u, dan staat dit woord eeuwig vast, en dan wordt het ook tot den laatsten letter toe vervuld. Daar ligt dus niet de verklaring van het feit, dat zoovelen van Israel zijn verstooten. Maar wel ligt die verklaring hierin, dat niet allen Israel zijn, die uit Israel zijn. Het woord der belofte trof niet allen, die uit Abrahams lendenen voortkwamen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. Het zaad der belofte is het zaad der verkiezing. En niet één dergenen, wien de belofte wel gold, is verloren.

Dit nu toont de apostel verder aan uit de Schrift des ouden verbonds. Dat niet de kinderen des vleesches als zoodanig voor het zaad gerekend mogen worden, is duidelijk uit hetgeen de Schrift zegt: In Izak zal het u het zaad genoemd worden. Abraham kon als

zoodanig geen kinderen des verbonds voortbrengen. Geestelijk zaad kon uit zijn lendenen voortkomen alleen door de genade Gods, door de kracht der belofte. Maar die genade werkte niet in alle kinderen Abrahams. Gods verkiezing bleef vrijmachtig. En het woord der belofte raakte alleen de kinderen der belofte, dat is, het zaad der verkiezing. Dit was verder ook duidelijk uit de geschiedenis van Jakob en Ezau, beide, naar de historische lijn, die de geslachten Abrahams volgde, in Gods verbond. Naar den regel des vleesches dus, zouden beiden onder de belofte vallen. Toch was dit niet zoo. Ook hier maakte de lijn der verkiezing scheiding. Gods voornemen, dat naar de verkiezing is, moest vast blijven. Daarom werd tot Rebekka gezegd, dat de meerdere den mindere zou dienen. Immers, Jakob had God lief en Ezau haatte Hij. Ook hier geldt het dus, dat het niet de kinderen des vleesches zijn, maar de kinderen der belofte, die voor het zaad gerekend worden. En eindelijk toont de apostel dit nogmaals aan, door te wijzen op de geschiedenis van Israel bij Horeb en op het woord des Heeren: Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en Ik zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben. Het volk des Heeren had zwaar gezondigd en de Heere is zeer vertoornd. De verdervers gaan door het leger en voeren de wraak des Heeren uit. Doch dit alles drukt Mozes zwaar op het hart. Hij verstaat de dingen niet. Was Israel dan toch niet Gods volk? Stond de belofte dan toch niet vast? Zou het volk dan ook nog in de woestijn kunnen omkomen? Kon Gods verbond dan werkelijk wankelen en afhangen van de wil van een boos en hardnekkig volk? En dit wordt nog erger, als de Heere nu ook nog zegt, dat Hij met Israel niet zal optrekken, opdat Hij hen op den weg niet vertere. Mozes gevoelt, dat hij zoo niet van Horeb kan optrekken. De Heere moet mee en hen leiden. Daarom smeekt hij den Heere en de Heere verhoort hem en belooft hem, dat Zijn aangezicht met hen zal optrekken. Doch ook zoo is Mozes niet gerust. Had God niet gezegd, dat Hij het volk op den weg ook zou kunnen verteren? Gods aangezicht moet met hen optrekken in eeuwige ontferming. En Hij verlangt er naar om des Heeren heerlijkheid te zien en bidt: toon mij nu Uwe heerlijkheid! En ook die bede verhoort God. Doch als God nu straks aan hem voorbijgaat en Zijn Naam in al zijn goedigheid en ontferming voor hem uitroept, dan moet de man Gods toch wel verstaan, dat zóó dat aangezicht niet voor allen is, die uit Israel zijn en met Israel zijn opgetrokken uit Egypte. Neen, de lijn der verkiezing gaat door en zal ook onder Israel scheiding maken, "want Ik zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontferm en Ik zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben". Ook hier dus weer: niet de kinderen des vleesches, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend.

Welnu, in het licht van deze duidelijk geopenbaarde waarheid, die op vele andere plaatsen in de Schrift niet minder duidelijk geleerd wordt, die ook geldt van de lijn des verbonds in de nieuwe bedeeling, is het eenvoudig onmogelijk te veronderstellen, dat alle kinderen des vleesches ook kinderen der belofte zijn, uitverkoren en wedergeboren. Die veronderstelling is niet mogelijk, omdat we *zeker* weten, dat ze niet waar is. Ze strijdt rechtstreeks tegen de duidelijk taal der Schrift. Dit heeft ook ds. Diermanse gezien. Vandaar zijn sterke oppositie tegen de leer der veronderstelde wedergeboorte. En in dit opzicht zijn we het van harte met hem eens.

Wat hij echter voorbijziet is, dat de Schrift niettegenstaande dit alles toch altijd de geloovigen en hun zaad zonder onderscheid noemt met den naam van Gods volk, met het geestelijk zaad allen, die in de geslachten van Gods volk worden geboren, afzondert van de wereld en gelijkelijk met dat geestelijk zaad behandelt, besnijdt en doopt, onderwijst en de belofte verkondigt. De geloovigen en *al* hun zaad worden naar den naam van het geestelijk zaad genoemd. Zij heeten Israel, de Kerk, de gemeente des Heeren, geliefden in den Heere, heiligen in Christus Jezus. Zoo behandelen de profeten van den ouden dag Israel. Zoo schrijven de apostelen van den nieuwen dag aan de verschillende gemeenten. Nooit wordt de gemeente aangesproken of behandeld als een gemengde hoop. De boom mag niet genoemd worden naar de takken, die afgebroken worden. De wijnstok blijft wijnstok, al zijn er nog zooveel ranken, die geen vrucht dragen. Er zijn in de natuur vele planten met peilers en zuigers, die nooit vrucht dragen. Niemand komt het daarom in den zin het geheele organisme van die planten te noemen naar den naam van die onvruchtbare takken. Integendeel, ze worden tot tijd en wijle, dat ze kunnen worden afgesneden, met de plant bewaard, bemest en besproeid, trekken zelfs door den wortel der plant ook sappen uit den grond. Zoo is het ook met de ware wijnstok en zijne ranken, met de Kerk van Christus in de wereld, naar Gods bestel. Er is een verkoren kern en een verworpen bolster, een Israel naar den geest en een Israel naar het vleesch. Geheel dat organisme, dat opkomt uit de geslachten der geloovigen, met zijn verkoren kern en verworpen bolster, heet Kerk en wordt als Kerk behandeld. Onder die behandeling ontwikkelt zich de kern als kern, maar ook de bolster als bolster. Maar het is om de kern te doen. En nooit mag de kern het toelaten, dat de Kerk des Heeren anders wordt genoemd of behandeld, andere taal gaat spreken, anders gaat bidden en danken, anders gaat prediken en doopen en avondmaal vieren, dan zooals het die kern past. Deze organische gedachte moeten we vasthouden. Dat doet ook altijd de Schrift. Daarom dwalen zij dan ook zeer, die b.v. de gemeente niet willen toespreken als "Geliefden in den Heere Christus," omdat zij het immers niet allen zijn, hoofd voor hoofd. Ofschoon wij dus niet van de veronderstelling kunnen uitgaan, dat *alle* kinderen der geloovigen ook kinderen der belofte zijn, om op grond van die veronderstelling te doopen, kunnen en moeten we wel uitgaan van de *zekerheid,*

dat in de lijn van de geslachten der geloovigen God de lijn der geestelijke kinderen Abrahams doet loopen en dat de geslachten der geloovigen naar die kern moeten worden behandeld en genoemd. En waar er dan, door een goddelooze wandel, ook voor het bewustzijn der Kerk op aarde, takken tot openbaring komen als ranken, die nimmer vruchten dragen, daar dient het snoeimes van de tucht die takken te verwijderen.

Als ge dit nu toepast op die gedeelten van onze Confessie, alsmede op het Doopsformulier, waartegen ds. Diermanse bezwaar heeft als zouden ze de onderstelling leeren, dan valt, althans voor mijn bewustzijn, alle moeilijkheid weg. Neem, b.v. het Doopsformulier. Als ge slechts voor de aandacht houdt, dat de gemeente hier organisch wordt gedacht, zonder te bedoelen om hetgeen er in dit formulier staat te willen toepassen op elk lid der Kerk in de wereld, of ook van een bepaalde gemeente, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel; dat het geheel genoemd wordt naar den kern, dat het de kern is, die belijdt, die bidt en dankt, die doopt en den doop ontvangt, en juist dat formulier wordt u een der schoonste stukken, die ons van de vaderen zijn overgeleverd. Daarom is m. i. dat formulier juist zoo helder en krachtig en beslist. Het spreekt geen taal van eene veronderstelling, maar taal des geloofs. Daarom kan juist in de taal van dat Doopsformulier de geloovige gemeente, mits ze het formulier goed verstaat, zoo van harte haar geloof uitspreken, haar belofte afleggen, haar dankzeggingen opzenden tot den God des verbonds, dat Hij "ons en onzen kinderen al onze zonden vergeven heeft door het bloed van Zijnen lieven Zoon," dat Hij ons en onze kinderen "tot lidmaten van Zijnen eeniggeboren Zoon en alzoo tot Zijne kinderen aangenomen heeft"; en dat Hij ons dit alles door den heiligen doop bezegelt en bekrachtigt.

Hier ligt ook de eenheid van die stukken in onze belijdenis, die ds. Diermanse beschouwt als volstrekt tegenover elkander staande en elkander uitsluitend. Immers, ofschoon onze belijdenis eensdeels heel de gemeente doet spreken als de geestelijke kern (hoe zou het ook anders kunnen?) is ze zich aan den anderen kant toch wel bewust van het feit, dat er met den verkoren kern ook een verworpen bolster zich ontwikkelt, dat het kaf altijd met het koren opwast.

In deze organische beschouwing, die natuurlijk niet slechts de souvereine verkiezing, maar ook de even souvereine verwerping wil handhaven, heb ik persoonlijk veel vrede gevonden. En in het licht van deze beschouwing laat zich ook de Schrift, die anders op vele plaatsen moeilijk te verstaan is, in haar geheel gemakkelijk verklaren.

Ik eindig hiermede. Dat ik dit alles met de meeste hoogachting voor den broeder collega aan de overzijde van den oceaan geschreven heb, behoef ik niet afzonderlijk te melden. En wil hij verder over deze dingen, die ook ons zeer veel belang inboezemen, schrijven, gaarne geven we hem plaatsruimte in ons blad.

H. H.

De Groote Schoolvergadering

Toen ik in de laatste Standard Bearer het stuk las van Ds. Vos over *Nauwkeurig Merken,* en alles wat hij daarmede in verband bracht, dacht ik, kom, de vaardige pen van Redland's Leeraar heeft weer een kapstok gevonden waaraan hij wat vuil kan hangen. Het oude stroo moet nog eens weer overgedorscht worden.

Maar, broeder, U hebt het ditmaal mis. U hebt al die inlichtingen ook niet uit de *Banner* of *Wachter* gehaald. En als ik U de volle toedracht der zaak vertel, dan zullen ongetwijfeld de lezers van de Standard Bearer een geheel anderen indruk krijgen. Nu kan ik U wel wat toegeven, want U bezit een groote mate van fantasie; dit komt wel meer uit in Uw schrijven.

Laat ons nu de zaak eens bezien zooals die waarlijk is.

De Schoolvereenigingen in Grand Rapids hebben een Centrale Board, bestaande uit afgevaardigden van de verschillende schoolvereenigingen; deze Board vergadert viermaal per jaar. En nu werd op een dezer vergaderingen door den afgevaardigde van Baldwin Street schoolvereeniging voorgesteld om een *Field Day* voor de Christelijke School te houden. Ondergeteekende werd met twee andere broeders benoemd om een program voor dezen dag samen te stellen. Toen heb ik persoonlijk voorgesteld om Ds. Hoeksema te verzoeken te spreken op deze field day en de andere broeders hadden hiertegen geen bezwaar. Hoe konden ze ook eigenlijk bezwaar hebben? Ds. Hoeksema is lid van Baxter Street schoolvereeniging en op de laatste jaarvergadering was hij aanwezig en ook andere Leeraars die van de Christelijke Gereformeerde Kerk waren tegenwoordig. Te samen hebben we de belangen van de school behartigd. Waarom zou Ds. Hoeksema niet spreken?

Ds. Vos laat mij U zeggen, er zijn geen Achabs stemmen geweest en er is ook geen Josaphat bij geweest om U in te lichten. Alle leden der commissie zijn volgelingen, discipelen van den Heiland en Gode zij dank, de Booze geest die U openbaart, was niet tegenwoordig. De leden der commissie hebben jaren in dit deel van Gods koninkrijk gediend en zoeken de eere Gods, broeder! Micha is niet veroordeeld noch gelasterd. En als U in Uw schrijven zulke beelden wilt gebruiken, pas die dan wat anders toe, en gebruik het Woord des Heeren niet om mede-arbeiders en medebroeders te kwetsen. Nu kan U later wel antwoorden, dat dit niet door U is bedoeld, maar als U dat niet bedoelt, waarom ze dan te gebruiken? Lees Uw schrijven nog eens weer over. Naar mijn oordeel is het diep zondig om met zulke onedele oogmerken de Schrift te gebruiken.

Laat mij U dit zeggen Ds. Vos, ondergeteekende is geen Achab en ook geen Josaphat in den zin als door U bedoeld. Die schimp werpen we van ons af als ook

van de broeders die met mij gediend hebben. Wij hebben den moed van eigen overtuiging, dat weet U ook wel. En als ik spreek dan behoeft men er ook niet naar te raden waar ik heen wil.

Ik wil U verder wijzen op een andere gedachte die U neerpende, en die misleidend is. U geeft den indruk, dat Ds. Hoeksema in zijn rede over het onderwerp: "Israel dan zal zeker alleen wonen," de Leeraars en leden van de Christelijke Gereformeerde Kerk nog eens helder hun dwaling heeft voorgehouden. U moest toch wel beter weten, want Ds. Pekelder heeft in het kort de hoofdzaak van de rede weergegeven. Ik verzoek de lezers om Ds. Pekelder's rapport in de *Banner* te lezen. Ds. Pekelder heeft Ds. Hoeksema gelijkelijk behandeld als alle andere sprekers, en waarom ook niet? We waren immers te samen in het belang van de verbondsjeugd. Er waren groote scharen van leeraars en leden tegenwoordig, die allen de belangen van het Christelijk onderwijs voorstaan, en al de sprekers hebben zich bepaald bij de roeping van Gods volk tot de verbondsjeugd.

Ja, er was een groote schare tegenwoordig, Ds. Vos, broeders en zusters in den Heere. Leeraars en leden van onze kerkengroep en Leeraars en leden van de Christelijke Gereformeerde kerk, maar allen leden van verschillende schoolvereenigingen die te samen belang hebben, arbeiden en offeren voor de zaak des Heeren. Daar denkt U ook zoo over, niet waar Ds. Vos? U gelooft toch ook dat het broeders en zusters zijn?

Ja zeker, er zijn dingen gebeurd in het verleden die diep zondig zijn, en die tot droefheid stemmen, maar broeder wat is er veel zondigs geschied in den korten tijd van ons eigen kerkelijk bestaan.

En dan is er nog iets in Uw schrijven dat mijn verwondering trof. U haalt Dr. Kuyper Sr. aan in dit verband, n.l., in verband met al de bitterheid in onze geschiedenis. Want het is juist die Godsman (en dat erkent U met mij niet waar? Uw schrijven openbaart dat heel duidelijk, dat Kuyper een Godsman was), die de algemeene genade-leer zoo heeft ontwikkeld, dat het in de drie punten een deel der belijdenis is geworden. Hoe brengt U Dr. Kuyper hier op den voorgrond als Godsman en voorganger, want U zinspeelt op den tijd der Scheiding van de Doleerenden van de Staatskerk. Waar is Uw verband broeder?

Maar zie wat volgt: "Weer hooren onze vaders het honen hunner wederpartijders die den ganschen dag zeiden, waar is Uw God?" Wat verband heeft dat met het spreken van Ds. Hoeksema? Dan volgt er, gedurig slaat Kain Abel dood. Wat verband is er broeder?

Ds. Hoeksema sprak voor de vereenigingen waarvan hij zelf lid is, voor vaders en moeders, leeraren en leden en onderwijzers, allen die belang stellen in de verbondskinderen.

U haalt nog meer dikke stukken aan uit de historie der Schrift, Jesaja in stukken gezaagd, Joseph in de put, U had net zoo goed met den val van Adam kunnen beginnen en eindigen met de vermaning van den Engel des Heeren aan de zeven gemeenten, ons in Openbaringen vermeld.

Broeder, het is mijn overtuiging dat U de zaak des Heeren afbreuk doet. Was het niet veel beter geweest Ds. Vos, als U in dezen geest had geschreven: Er is blijdschap in mijn hart, want zie, ik las in de *Banner* een rapport dat onze Ds. Hoeksema voor een groote schare in Garfield Park heeft gesproken. Onder dat gehoor waren er duizende leden van de Chr. Ger. Kerk, als ook vele Leeraars. Wij zijn verzekerd en blijde dat hij ook daar het volk des Heeren het zuivere Woord Gods heeft voorgehouden en dat ook heeft toegepast op de opvoeding van onze verbondsjeugd.

Dat is de waarheid, broeder!

Nu wil ik U nog op een ding meer wijzen, Ds. Vos. In het verleden heeft U wel meer zulke taal geschreven in de Standard Bearer. Er zijn hier en daar die zondig vermaak scheppen in die wijze van schrijven en lachende zeggen zulke menschen: Wat kan die Ds. Vos toch pillen geven aan die dominees en Professoren. Dat is niet de eere Gods zoeken, broeder!

Onze kracht ligt niet daarin. Onze kracht ligt alleen in de zuivere verkondiging van het Woord des Heeren.

Uw broeder in Christus,

R. Van Dellen.

Repliek.

De schrijver van dit vreemde stuk zegt, dat ik *"een groote mate van fantasie bezit"*. Wel, het kan best mogelijk zijn, hoor. Een mensch bezit soms meer, dan hijzelf wel weet. Ik wil daar niet over oordeelen.

En toch, mijn *"groote mate van fantasie"* schiet te kort. Ik heb getracht om den broeder te verstaan, doch mijn verbeeldingskracht is niet bij machte, om broeder Van Dellen, zooals hij met ons historie maakte, eenigszins te verzoenen met zijn vreemde schrijven. Het wil maar niet passen. Soms schemerde er wel iets voor mijn geestesoog, dat ietwat een oplossing beloofde, doch ik schrok ervan en keerde maar weer terug van vragen.

In elk geval is er een groot misverstand. Hij meent, dat we hem op het oog hadden. Luistert maar! "Laat me U dit zeggen, Ds. Vos, ondergeteekende is geen Achab en ook geen Josaphat". En ge hadt er gerust bij kunnen zetten: en ook geen Patriarch!

Ge geeft Uzelf te veel eer, broeder! Ik kan U van harte verzekeren, dat ik U heelemaal niet op 't oog had in mijn critisch schrijven. En ook niet die broeders der Chr. Ger. kerken, die met U in de Centrale Board zitten.

U is wel even in mijn gedachten geweest, toen ik mijn stukje schreef. Wetende, dat U al voor jaren in de Board zitting had, dacht ik: Richard Van Dellen zal wel den eersten stoot er aan gegeven hebben; in elk geval, hij zal er wel aan meegewerkt hebben.

Neen, broeder Van Dellen, laat mij U gerust stel-

len: U hebt niet de eer van een hoofdrol te vervullen in het drama dat zich afspeelde in het bange verleden, noch ter eener zijde, noch ter anderer zijde. U is noch Achab, noch Josafat, noch Micha. Trouwens, ik heb ook goed duidelijk aangetoond in welken zin ik de namen, die in dat Schriftgedeelte voorkomen, wilde opvatten en toepassen.

Daarom zou ik U den vriendelijken wenk willen geven om U niet al te veel op te winden. Want dan loopt men gevaar van dingen te zeggen, die bepaald ontoerekenbaar zijn. Ik wil het tenminste U niet toerekenen, als U zegt, dat mijn schreven den Boozen geest (met een hoofdletter nogal) openbaart. Dat is dus Beëlzebul. Met andere woorden: *ik heb den Duivel geopenbaard.* De lezers begrijpen gereedelijk dat wanneer broeder Van Dellen dit weer eens kalmpjes overleest hij er zelf van gruwt. 't Spijt me dan ook, dat het in de Standard Bearer staat. Om zijnentwil.

We zullen Uw artikel stuk voor stuk beantwoorden. En dan zullen we aantoonen, dat het een vreemd stuk is.

Allereerst, merkt U op, dat ik weer wat vuil ophing, dat ik het oude stroo nog weer eens overdorschte.

Vrage: Wat hebt U daar op tegen? Ik zou zeggen, dat moeten we allen maar geduriglijk doen. De gansche vuile zaak der drie Leugen Punten met hunne aankleve van Synodale en Classikale hierarchie moet geduriglijk opgehangen, tentoongesteld worden, opdat het nageslacht wete de gruwelen die de nijdige Patriarchen bedreven; en, ter anderer zijde, moet gedurig voor oogen geschilderd hoe God, om Zijns Naams wil, ons door al die bange geschiedenis leidde, alle kinderen Gods ten goede. Ook ten goede van Gods volk in de Christelijke Gereformeerde Kerken. Als we zwijgen, dan worden we ontrouw. Om Godswil moet het. En ook om onzer broederen wil. Het is wreed om het niet te doen. Het is wreed om maar met hen om te gaan en te doen of er geen wolkje aan de lucht zit.

Oude stroo overdorschen? Wel, dat gaat God ook doen in den oordeelsdag. Maar wij willen het toch gaarne *nu* doen, opdat het onze broederen in de Chr. Ger. Kerken mag nopen belijdenis te doen van al dat booze werk.

Ten tweede, ik heb het *niet* mis gehad. Al Uwe toelichting kon ik wel op mijn vingers uitrekenen. Dacht U, dat ik het voorstelde, alsof Ds. Hoeksema zoo maar uit de lucht kwam vallen in Garfield Park? Ik begrijp best, dat de onzen er achter zaten om hem te laten spreken en dat dit geschiede op geheel ordelijke wijze, door Board en voorstel, etc. Uw toelichting bevestigt juist hetgeen ik mij voorgesteld had.

Trouwens, U hebt ook mijn stukje niet goed gelezen. Ik haalde die geschiedenis van Achab en Josafat aan, *nadat* het besloten was dat Ds. Hoeksema zou spreken. Ik schreef immers: *ter elfder ure* zal een Achab zeggen; etc. Ik bedoelde natuurlijk, dat een invloedrijke leider in de Christelijke Gereformeerde Kerken die hem haat (en die zijn er) zou zeggen: Moet hij nu spreken? Laat ons nu toch gauw er een stokje voor steken! En dat dan een andere leider toegeeflijker gezegd zou hebben: Och kom, laat hem maar spreken! (Die zijn er ook.)

Bovendien, ik schreef: *Indien* al die Achabsstemmen opgegaan zijn, etc. Hoe zou ik dat weten? Toch, lettende op het verleden, zou het ons niet verwonderen.

Doch, hoe dit ook moge zijn, ik stelde het voor *ter elfder ure, nadat* gij en de Board het al besloten hadden.

En nu past gij dat maar even op Uzelf toe? Neen, broeder, die twijfelachtige eer komt U niet toe.

Ten derde, aangaande den indruk dien ik liet, als zou Ds. Hoeksema in zijn rede over het onderwerp: Israel dan zal zeker alleen wonen, de Leeraars en de leden der Christelijke Gereformeerde Kerken nog eens helder hun dwaling hebben voorgehouden, antwoord ik U: 1) dat ik Ds. Hoeksema's rede niet hoorde of las; 2) dat ik Ds. Pekelder's verslag wel las; 3) dat ik, afgaande op de klanken die de Chr. Ger. Kerken doen hooren alom, ter eener zijde, en de klank van Ds. Hoeksema's getuigenis de laatste 13 jaren ter anderer zijde, concludeerde, dat zijn getuigenis, zooals altijd, zoo ook hier weer, afstak bij het hunne en gelijk staat aan den wapenkreet der Protestanten. Als het beeld van liefelijke harmonie dat U ophangt juist is, dan zou ik zeggen: Laat ons dan maar het verleden vergeten of liever veroordeelen en terugkeeren tot hen die ons uitwierpen.

Ten vierde, geloof ik zeker, dat die schare Chr. Ger. Leeraren en leden zusters en broeders zijn in den Heere, afgaande op hun belijdenis, doch broeders, en dan heb ik vooral het oog op de leiders, die zich schromelijk bezondigden tegen God in hun vervalschen van de leer die naar de godzaligheid is en in hun verbannen van de broeders. Straks meer daarover.

Ten vijfde, komt het dan toch eindelijk in Uw schrijven tot de bekentenis, dat er zijn dingen gebeurd in het verleden die diep zondig zijn; en dan laat U er op volgen, maar broeder wat is er veel zondigs geschied in den korten tijd van ons eigen kerkelijk bestaan. Daarop antwoord ik, in de eerste plaats, dat wij ons zekerlijk voor God dienen te verootmoedigen vanwege onze zonden en dat hebben we menigmaal ook publiekelijk beleden. Doch hier is het verschil: Dat willen zij juist niet doen. Daar komt nog bij, dat twee kwaden toch niet een goed maken is het wel? Moet ik U zoo verstaan, dat wij maar zwijgen moeten over de drie punten? Ik kan mij voorstellen, dat de Christelijke Gereformeerden het roerend met U eens zijn. Maar ik walg van die voorstelling. Wij zullen, ja, wij zullen onze zonden belijden, doch wij zullen blijven twisten met Moeder, die in de drie punten hoerde met Pelagius en Arminius. Bovendien wij strijden in de eerste plaats om Gods wil en niet om eigen eer.

Ten zesde, verbaast het U, dat ik Dr. Kuyper aan-

haalde in dit verband. Wel die verbazing zult ge niet lang bezitten. De vergelijking houdt op bij zijn ervaring met de vaderen, die ook onze ervaring is, namelijk, dat beide hij en wij om de waarheid Gods uit de kerk gesmeten zijn. U zegt triumphantelijk: Weer hooren onze vaders het honen hunner tegenpartijders die den ganschen dag tot hen zeiden: Waar is uw God? Waar is het verband? Broeder, broeder, hebt ge dat dan niet gehoord? Zijt ge het vergeten, dat Professor Heyns het durfde uit te spreken, dat de leer die gij en ik en wij als protestanten voorstaan uit den duivel is. Is dat niet hetzelfde als het spottend vragen: Waar is Uw God? Gedurig slaat Kain Abel dood. Zeker. Zijt gij ook niet *kerkelijk afgemaakt?* Alles hebben die lieve broeders U ontnomen. Gaat eens vragen aan de Synode wat Uw naam is of belijdenis of eigendommen. Ze hebben U zelfs letterlijk in de sneeuw gezet op dien Kerstmorgen nu al jaren verleden. En dat staat nog net zoo voor God en menschen. Hebt ge dat vergeten? En nu heel lief doen en praten alsof er niets gebeurd is? Ik wil dat wel doen in zoover *wij* daarin geknecht zijn. Doch een andere zaak is het voor God. Om Zijnentwil zullen wij niet zwijgen. Zoudt ge het willen voorstellen alsof al het bloed der middeleeuwen nog niet afgeëischt wordt van de Roomsche Kerk? Christus eischt al het bloed der profeten van de handen van het geslacht der Farizeërs dat voor Hem staat.

Trouwens gij kunt het weten, dat Dr. Kuyper, die zeer zeker de gemeene gratie huldigde, nooit zijn hand zou gezet hebben onder het eerste punt. Dat eerste punt is ja, half Kuyperiaansch, doch voor de rest is het Pelagiaansch en Arminiaansch. En daar was de oude Kuyper een doodsvijand van. Getuige zijn geschriften.

Ja, ik had wel bij den val van Adam kunnen beginnen en bij Openbaring uitscheiden. Is dat scherts? Of spot? Wel, dat had ik in allen ernst ook wel kunnen doen, doch de tijd ontbrak en ik heb ook maar twee bladzijden ruimte per oplage.

Ten slotte, ja, ik heb wel meer zoo geschreven als in dit stukje. En "What of it?" Ik heb er ook schik van gehad, al is het een moeilijk werk, dat moeilijker wordt als men het verwijt hoort, dat er Beëlzebul achter zit. Ik werp het van mij, broeder, en hoop wat beters van U.

Maar mijn stukje staat en ik herroep het niet.

Hadt ge nu nog gezegd, dat ik teveel gebruik maakte van sarcasme, ik had het U toegestemd. Doch wie is bekwaam om volmaaktelijk te schrijven? Ik wil niet den indruk achterlaten, als zou ik hoog opzien tegen mijn geschrijf. Verre van daar. Doch daar ging het niet over. In den diepsten zin gaat het, ja, terdege over het "nauwkeurig merken op des Heeren werken, mitsgaders hare uitkomst." Ik deed het en zag juist naar mijn heiligste overtuiging.

De broeder schreef nu eenmaal en ik antwoordde hem. Ik hoop dat dit het einde zij.

G. V.

The Missionary Task Of Our Churches

I. Introduction

The intention of this article is, as its heading gives to understand, to serve as an introduction to a series of articles on the more general subject: The Missionary Task of Our Churches. The purpose is therefore to call attention not simply to the missionary task of the church of Christ at large, but more specifically to this task as it obtains for the Protestant Reformed Churches, the denomination in which the Lord God has given us a place. And although the author was privileged to speak on this subject and hence some of you readers are acquainted with my point of view, I thought it not out of place to develop this subject publicly and that more fully than already had been done in our *Standard Bearer*. Convinced that it is quite impossible to properly treat this subject within the limits of a single article, I hope to do so in a series of some six or seven articles. Certainly it is not too much to ask you as reader to hear me out fully — the subject is weighty enough to merit our attention.

More than one consideration served as an inducement to write on this subject. The first is that our Prot. Ref. Churches are often accused of being anti-missionary; to say the least, we are considered lax in missionary activity. "Not much of a missionary spirit," so it was insinuated. So said some. Others boldly affirmed that our churches relegated the great commission of the church to the background, and failed to give due heed to Christ's command, "Go ye therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost: teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you: and, lo, I am with you alway, even unto the end of the world. Amen" (Matt. 28:19, 20). The most serious of these accusations however is that the denial of the First Point of the Synod of 1924 in respect to the preaching of the gospel as a well-meaning offer of salvation on the part of God logically makes it impossible to preach the gospel unto all creatures and so fulfil the Lord's commission. I must say, as others have done in the past, that this logic is too illogical for my comprehension. Why is it not possible to preach to men in general a gospel that is according to God's intention only for the elect and in whom it also reveals itself as the power of God unto salvation? This is very well possible. Let me use an example. Is it not possible to speak over the radio so that all that are tuning-in hear what is said but be addressing only musicians of that unseen audience? It certainly is. So too in a similar manner the gospel of God can be made known at large, but according to content with its message of certain salvation addresses itself only to those that believe. Furthermore to make the bland assertion that God wills the salvation of every hearer,

that He is ready to save each one, is not the truth. It is a lie — God only promises life unto those that come unto Him, and those that come unto Him He will in no wise cast out because He himself has drawn them to be obedient to His command. Gospel it is that whosoever believeth — and no other — shall have life eternal.

The real intention of the objection is to insist that missionary activity is possible only on the basis of the assumption that God wills the salvation of every individual. If this is denied, then the problem is to determine who is elect and who not. Some, deluded ones, thought that the Prot. Ref. Churches taught that the gospel should be proclaimed only to the elect. They forget, as Parks somewhere wrote in his *The Five Points of Calvinism,* that although Scripture plainly reveals the *doctrine* of election, it nowhere gives us a list of the *subjects* thereof. The doctrine is known and ought to be preached but the subjects are not except by their fruits. I take it that the subtle purpose of the reasoning that because the gospel is according to content only for the elect it should be made known only to them is to undermine our firm belief in the fact that God wills the salvation of the elect and that He in no sense whatever at the same time wills the salvation of the reprobate.

But let us remember that the argument of Pelagians, Semi-pelagians, Arminians, and of all those that belong in their camp has always been that it is impossible for those that adhere to the doctrine of God's sovereign election to do mission work, that unless salvation can be offered to man for his acceptance or his rejection it is mockery to preach the gospel to him. This argument you can find in *The Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge,* Vol. VII, page 194, were a certain G. Warneck in treating the attitude of the Reformers toward missionary activity states, "The thought of missions was in a sense precluded . . . by the doctrine of predestination, according to which it is left to the sovereign grace of God to lead the heathen unto Christ . . . . " It would be possible to make many similar quotations from the writings of others, but this is unnecessary. As often as similar bold assertions have been made on the part of godless men the Reformation fathers always threw these from them in disgust. They persisted in preaching predestination as the heart of the gospel, and proclaimed a "particular gospel" to all that heard. It is this that we shall continue to do; it is that we must do, and besides which we may do nothing. For the necessity of preaching the gospel to all creatures may not be defended by an appeal to a certain will in God by which He desires the salvation of all. It follows rather from this, that God positively desires to manifest His salvation unto His elect, and negatively desires to glorify Himself antithetically in the reprobate. For the Word of God is a savor of life unto life but also a savor of death unto death.

But upon this it is unnecessary further to enlarge, for it is something "dat onder ons volkomene zekerheid heeft". The contention that our doctrine precludes the possibility of preaching the gospel to all that may hear deserves at the present time no more attention than this. Let the plea for mission-work as found in he succeeding articles be another testimony to the fact that we do not admit the validity of the argument and believe in preaching the gospel to all, at least as far as this is possible.

Another reason for undertaking to write on the missionary task of our churches is to develop in the light of Scripture a positive conception of the missionary task of Christ's church. For certainly there are today many false notions of this task. In the first place of the gospel that must be preached. How many there are that are proclaiming all but the gospel of Scripture! Think but, to use a very clear example, of Mrs. Pearl Buck, the Presbyterian missionary who recently handed in her resignation to the Board of Foreign Missions of the Presbyterian Church in the U. S. A. — a resignation which was even accepted with regret! This co-called missionary had the audacity to write (according to *Christianity Today* for May, 1933) in an article in the *Cosmopolitan* of May that it makes no difference at all whether you really believe that Christ lived or not. She says, " 'And what if he never lived? What of that? Whether Christ had a body or not, whether He had a time to be born in history and a time to die as other men have is no matter now; perhaps it never was any matter. What lives today is not the ephemeral body of flesh and bones, if once it lived, then well enough; if not, then, well too'." (Quotation from the above mentioned number of *Christianity Today,* page 3.) A denial of the historic Christ, His existence a matter of indifference! Certainly the inference may be drawn that the "gospel" she preached was no gospel at all, in the historic sense of the word. She dares to assert that precisely what the apostle cleaves to is a matter of no importance. The Apostle John in I John 1:1-3 teaches that he bore witness of what he had seen with his eyes, had looked upon, and his hands had handled. And now a vain fool (for so she is in the light of Scripture) of this enlightened twentieth century dares to tell us that it makes no difference whether Christ ever lived or not! But Paul by the inspiration of God *did* see a difference. He said, "And if Christ be not raised, your faith is vain; ye are yet in your sins."

But this is a glaring example of present day modernism's extreme disrespect for the sanctity of the gospel. It is easily recognized and therefore no great danger. Far more dangerous is the subtle departure from the gospel of Scripture on the part of these that call themselves fundamentalists, who in a sense adhere to the Christ of the Scriptures but as for the rest determine for themselves, what the contents of their message shall be. I refer to those that deny the doc-

trine of God's sovereign election, and to those that occasionally speak of it and claim to believe it but for the rest pigeonhole it in a forgotten nook among the rest of the family relics. The gospel of Arminianism that makes of Christ a pettifogger desiring to gain admittance to the heart of every man. The preaching that is anxious about the souls of men, even beyond the bounds of Scripture, but seems very little interested in the honor of the God of heaven and of earth. It is these that lead the church of Christ astray and are the cause for so much misplaced and even sinful zeal for the missionary task of Christ's church.

Naturally all that is called mission-work is not worthy of the name, much less of our support. Simply not because the contents of its message far more resembles the gospel of humanism which is no gospel than the gospel of the Scriptures. Nevertheless although much of the present day missionary activity is not worthy of the name the duty of the church remains. For the church of Christ is and must be a missionary church. Its message is the gospel. Just what this implies we shall later see.

In the second place a positive conception of the missionary task in the light of the Bible demands that the subjects of missionary activity be considered as not only those without the pale of our Prot. Ref. Churches but also those within, and not only non-Christians but also Christians. Quite often it is affirmed that only non-Christians are the proper subjects of the church's missionary activity. If this is the case mission work among Christians is out of the question and our labors as churches among our erring brethren in the other Reformed denominations stand condemned, even as they often have been by outsiders. But this quite arbitrary assertion is neither in harmony with Scripture nor is it in harmony with the position of Calvin, etc. There is a *distinction* to be made between preaching in a congregation, and outside of it to others, but *separation* may not be made. My contention is that whether the gospel be preached in the midst of a local congregation from week to week, or to Christians or even to non-Christians outside the pale of the local church, it is all missionary activity in the broad sense of the word. But also about this more later.

In the third place the missionary task is the task of the *churches*. Not of individuals, not of self-styled missionaries, not of missionary societies, but of the church of Christ as an institute. The Salvation Army appropriates unto itself this task, but not legitimately. In so far as its efforts have wielded a power for good (although this good may often be seriously questioned) this is to be accounted for by the fact "dat God met een kromme stok een rechten slag kan slaan". But certainly in the light of Scripture not individuals, not societies, but the church through its offices must preach the gospel unto all creatures. Of this too more in the sequence of this series.

To my mind there is one more reason for the treatment of this subject, for its treatment at this time. It is that our Prot. Ref. Churches being of a comparatively recent origin stand, as we may believe, but at the beginning of their history. An erroneous conception of the task will lead to wrong tactics and so wreak havoc in the fulfilment of our calling. Erroneous conceptions in this respect have proved baneful to many a church. Surely it is of prime importance to *think* correctly that we may *act* accordingly. To safeguard our future, by the grace of God, this is necessary. For although "God met een kromme stok een rechten slag kan slaan" it is not the way in which He generally works. And if these articles contribute something toward a well developed conception of the missionary task of our churches, they will have served their purpose.

Let this serve as an introduction to the contemplated series. Development of and proof for the above made assertions in successive articles. From the Word of God. For also this task as to its nature, fulfilment and purpose Scripture alone may determine. Here also it must be: thus saith the Lord.

P. De Boer

IN MEMORIAM

On Oct. 9, 1933, it pleased the Lord to take unto Himself our beloved husband, father and grandfather,

FRANK HUIZINGA,

at the age of 62 years.

We mourn his loss, but knowing that he is now enjoying eternal rest with Jesus his Saviour, is our great comfort.

Mrs. Frank Huizinga
Mr. and Mrs. Peter Feenstra
Mr. and Mrs. John Huizinga
Mr. and Mrs. Cornelius Huizinga
Mr. and Mrs. William Potter
Mr. and Mrs. Chester Doezema
Mr. and Mrs. Thomas Huizinga
Mr. and Mrs. Sam Boersma
Mr. and Mrs. Otto Huizinga
Children and Grandchildren.

Let your will be one with His will, and be glad to be disposed of by Him. He will order all things for you. What can cross your will, when it is one with His will, on which all creation hangs, round which all things revolve? Keep your hearts clear of evil thoughts, for as evil choices estrange the will from His will, so evil thoughts cloud the soul, and hide Him from us. Whatever sets us in opposition to Him makes our will an intolerable torment. So long as we will one thing and He another, we go on piercing ourselves through and through with a perpetual wound; and His will advances moving on in sanctity and majesty, crushing ours into the dust.

The Man Moses

The life of Moses divides into three periods. The first came to an end with his flight. The second stretched itself out to the event of his calling. The third comprised the years spent in active service. Each period numbered forty years. It means that eighty of the hundred and twenty years of his life were spent in preparation. It shows that the task for which he was destined was one of incomparable magnitude, a task that called for a saint with a soul purified in obeying the truth through the Spirit unto unfeigned love of the brethren, a soul in which tribulation had worked patience, and patience, constancy, and constancy hope; a soul that had been taught to say, My God is help.

It is to the second period of Moses' life that attention is now to be directed. The events of this period, which the sacred narrator deemed important enough to incorporate in his record, are few in number and may be quickly told.

As already explained in a former article, Moses had to flee from the presence of Pharaoh. He set his face toward the Red Sea where the Midianites, descended from Abraham through Keturah, had their abode, whence as monads they wandered to and from between the peninsula of Sinai to the south and the territory of Moab to the north. Among the Midianites, Moses experiences were similar to those of Jacob. To a well by which he sat down, came the seven daughters of Reuel the priest of Midian to draw water for their father's flock. No sooner had the troughs been filled than shepherds came who began driving them away. Seeing it, Moses hastens to their side, and not only delivers them from the violence of the shepherds but also waters their flock. Upon their arrival at home they are asked by their father how it was that they came so soon today. Hearing what had occurred, he bade them call their rescuer that he might eat bread. Moses went. Continuing there, he eventually married the priest's daughter Zipporah.

It seems that the father-in-law of Moses served the God of Abraham; for the name Reuel means, friend of El. By this latter name God was also known to the patriarchs. That Reuel was a friend of the true God is further borne out by his after-conduct. He was also called *Jethro* which means excellency and was perhaps his title as chief priest of his tribe.

Zipporah bare Moses two sons. The elder he called Gershon (expulsion, bandishment) for said he, I have been a stranger in a strange land. And the name of the other was Eliezer; for the God of my father, said he, was mine help, and delivered me from the sword of Pharaoh. One more thing is related. To explain his presence in the wilderness at the time of his calling, the sacred narrator says that Moses kept the flock of Jethro, his father-in-law, the priest of Midian. These brief notices comprise the written history of Moses of the period now under consideration.

What perplexing turn events have taken! Moses now a keeper of sheep. Year after year for forty years he will now be seen, a loan shepherd roaming the wilderness with a few sheep. Should he be doing this? True, the occupation by itself is worthy enough. But that shepherd is Israel's deliverer and Israel has been groaning by reason of the bondage since the day of the deliverer's birth. But have no concern. Moses as a keeper of sheep is in training. And the prescribed course will have to be pursued to the end.

But is Moses not qualified as he now is? He made wonderful progress under the tutelage of his God. Being a child of grace, all his early contacts and experiences turned out to be so many instruments which the Lord prepared and availed Himself of for awakening his faith and for bringing that faith to fruition. At his mother's knee he learned the rudiments of the religion of his fathers. At the court of Pharaoh he was taught to abhor the vanity and ungodliness of the world as it had taken on flesh and blood in the mansions of Egypt's great. He also received strength from on high to refuse to be called the son of Pharaoh's daughter, strength to choose rather to suffer affliction with the people of God than to enjoy the pleasures of sin for a season, and to esteem the reproaches of Christ greater riches than the pleasures of Egypt. Besides this, he was trained in all the wisdom of a cultured and highly civilized people. As far as any human can judge Moses is now eminently qualified. He is a man with a tried faith, set free by the truth, schooled in the sciences and arts, physically in his prime, eager, enthusiastic, ready, at heart one with his afflicted brethren, a man to whom they to be led forth can be expected to cleave as he will be known among them as one who for their sakes stepped down from his exalted position of Egypt's prince and lowered himself to their low social level. With this selfdenial of his fresh in their memory, they wil be as clay in his hands. What more could the Lord wish for? Why must this man be in training for another forty years? The people of Israel groan in Egypt. Is this delay called for? It is, must be; for consider that what we have to do with is a doing of the Lord. And the Lord's doings are always right. To even question their wisdom is the height of folly. Standing in the faith that He can make no mistakes and that every step of His is a stride forward in the right direction, we set His dealing with Moses and with His people Israel before our eye with the sole purpose of discovering, if we can, its wisdom.

Moses is still unfit, despite all his spiritual achievements. As he now is, the Lord cannot use him. As to the people of Israel, their frame of mind is not yet such that the Lord can deliver them. This can be proven.

As to Moses, what is his fault ? In what respect

is he still spiritually immature? Wherein does his imperfection consist? Moses suffers from an inflated ego. He says too often in his heart, I am the man. He cleaves not to the Lord as he ought. He is still too shallow in his thinking. He has no adequate conception of the hugeness of the task for which he is being prepared. These are bold statements. Yet every one of them is true. Consider that the Lord must have had a reason for shutting him up for forty years in a wilderness. This was no small thing. Let me now show that the above appraisal of the forty-year-old Moses reposes on solid ground. Consider that before the Lord appeared to him in the burning bush, the conviction had taken hold of him that by him Israel was to be delivered; for in the words of Stephen "he supposed that his brethren would have understood how that God by his hand would deliver them." That he supposed this must find its explanation in the circumstance that he had come to regard himself as one predestinated to be the deliverer of his people. The question is how the presence of this thought in his soul is to be accounted for. And the answer must be that the thought or conviction, for such it became, had been made by the Lord to spring from his consciousness of what he was and of the events of his past career. To express it otherwise, his being what he was together with the ways that God had held with him in the past comprised an objective testimony to the effect that by his hand the people of Israel were to be delivered. And this testimony was carried into his heart where it was made to crystallize into a conviction. Consider that he must have been a man of uncommon beauty. We find in Exodus a statement to the effect that his parents saw that he was a proper child and Stephen, rehearsing his history before those sitting in the council, declared that he was a child beautiful to God. It was his comeliness that endeared him to the daughter of Pharaoh. What in all likelihood must be taken as a fanciful invention of tradition tells us that he was wonderfully tall when only three years old, and so beautiful that even the common people stopped to look at him as they went by. Then, too, he was capable of being schooled in all the sciences of the Egyptians and thus must have been a man of great natural ability, apt to learn. Think, too, of his miraculous preservation at a time when the life of every Hebrew man-child was in constant and greatest peril, his being returned to his mother for instruction in the true religion, his adoption by Pharaoh's daughter, his training in Egypt, his good choice, his faith and self-denial. It was this series of experiences, all ordered by the Lord, and this his ability and beauty that were made to suggest to him that he had been born and prepared for a great task. And the thought took root in his soul and was made to flower into a conviction. It means that Moses, long before he heard the voice of God in the bush, had received what is known as the inward calling. As I wrote in some former article, there is also the outward calling. This distinction must be understood. The outward calling is at once inward as it is the call of God that, as voiced by the church, is bound upon the heart of the one called. And the inward call is also outward as, if genuine, it is of God, a being distinct from the one called. The grounds upon which one believes that he is inwardly called are: love for Christ and for the office. An abiding desire for the service. The possession of the necessary gifts. The opening of the way. Upon these very grounds the faith of Moses that he was called reposed. And this faith had undoubtedly become his as soon as he had come to years of discretion. But not until he was eighty years old was this inward calling supplemented by the outward. This latter was the calling proper. Moses' conviction that by his hand God would save His people, would have to be termed self-deception, had he not in the evening of his life heard the voice of God in the burning bush.

Inwardly called was Moses even from the day of his youth on. Now peculiar to this calling is that it springs from and is rooted in the knowledge of what one is and has experienced, of the way in which one has been led, so that he inwardly called is much inclined to scrutinize self and to direct the mind to the abilities, dispositions, attitudes and experiences of that self. From his youth on, Moses must have been doing this very thing. Now man is by nature vain. Even an essentially good man, when much engaged in his mind with self, so easily begins to glory in self, especially if, like Moses, he be a personage with exceptional abilities and experiences. That Moses, notwithstanding his essential goodness, had formed the habit of saying in his heart, 'I am the man' with altogether too much emphasis on that *I*, that unwittingly he nursed the false notion that the Lord could not do without him, that the consciousness of his being a thing formed was not as lively as it should have been, that the feeling had crept over his soul that he could move the world and that without him the cause of God would come to nought, — the rash deed (the slaying of the Egyptian) that necessitated his flight plainly shows. The deed was done under the impulse of a great love — who will deny it — but of a love mixed with pride and wrong haste. The Lord had not called him as yet. But the thought that he was the man, God's chosen vessel, had taken such deep root in his heart, that he deemed himself called. Yet he was aware that he had not been called, that the Lord therefore was not with him in that venture. In his great haste he thus rushed in where he should have feared to tread. But he knew no fear at that juncture as his impression that he was able was too strong. Single-handed and on his own initiative he made a beginning of delivering his brethren. If he was running ahead of the Lord, let the Lord then catch up with him. It was time that He acted. For forty years now the people of Israel had been groaning by reason of their burden. Moses' heart bled for his

kinsmen. The spectacle of their sufferings no doubt moved him to tears. He had no rest. So he went out and killed an Egyptian. It meant that in his great impatience, he dictated to the Lord, served Him notice that the hour for making a beginning of delivering his oppressed brethren had now struck. Let the Lord take notice. As if the Lord did not know what He was about, was in the need of a teacher, in al His dealings with Israel was not moved by fathomless love, as if all His ways with that people were not ways of profoundest wisdom!

Moses knows. Indeed! But for this reason the Lord as yet cannot use him. But he in turn thinks of himself as being capable of rendering the Lord some valuable services. So he assigns himself to the task of saving and judging his brethren. He soon finds new opportunity for exercising the authority he has snatched. He goes out a second day and sees two of his brethren strive together. This will not do, he thinks. He will find out for himself who is at fault and will place the blame where blame belongs. He takes it for granted that his brethren, having learned of his choice, are likewise saying, 'Moses is the man' and have accepted him as the captain of their salvation and as their judge. And he will be their shepherd, and they, there can be no doubt about it, will hear his voice and follow him, willingly, readily. By his word they will let themselves be binded. At his rebuke the turbulant among them will yield their ground and be still. It all seems so easy to him, much too easy. Things will run along smoothly as a matter of course, he thinks. He has as yet no conception of the hugeness of the work which he in his great impatience has taken upon him. But he is now about to learn his first great lesson.

Betaking himself to the scene of contention, he instantly begins to conduct a quiz. Turning to the contender who has the upperhand, he demands to know of him why he smites his fellow. But the one addressed flatly refuses to submit to Moses' judgment. Vexed by his intervention, he says to him, "Who made thee a prince and judge over us? Intendest thou to kill me, as thou killedst the Egyptian?" As I wrote in a former article, the blunt and curt reply takes Moses by surprise. A feeling of astonishment mingled with unspeakable disappointment overwhelms his soul. Do they not want him — him who has furnished them with undisputed evidence that he esteems their afflictions greater riches than the treasures of Egypt? Do they refuse to regard his choice? Are they not saying of him, 'He is the man; let us hear him.' "Intendest thou to kill me . . . . " What manner of speech is this? Of course he will not kill him! The one rebuked is mocking. The remark is meant as a sneer! Are they then capable of making sport of him who loves them as his own life? Does this mocking, jeering, reply mirror the hearts of them all? But are they not after these forty years of slavery yearning for salvation? No, Moses, they are not. Thou dost misjudge the temper of thy kinsmen. Thou failest to realize that they are a stiff-necked people, unwilling to be delivered even after forty years of hard labor in Pharaoh's ovens. Thou understandest not how hard the heart of the sinner actually is. Thou are unmindful of the fact that man by nature loves the very tyrant who hold him captive. Thou thinkest that oppression somehow automatically sets a sinner to yearning for salvation, and thus understandest not that tribulation is an instrument of which God avails Himself for either hardening or softening a man, and that only the children of the promise, who possess the life of regeneration, become partakers of His holiness when smitten and that the others rebel more and more when the hand of the Almighty is heavy upon them. In a word, what thou failest to sufficiently realize is that the task to which thou in thy haste hast assigned to thyself is a hopeless one, if it is to be performed by thyself; that thus Israel's only hope is God. Not thou but He is mighty to break by His word those hearts of stone; for He callest the things that are not as though they were. When He speaks, men hear because as the result of His speech they do appear. Say not therefore, 'I am the man,' but say, 'Jehovah, He is God.'

"Who made thee a prince and a judge over us . . . ?" Indeed! Who has? It must have now occurred to Moses for the first time in his life that nobody has but himself. A self-appointed judge! The place he occupies, he usurped. And from this place he has now been ruthlessly ejected by the Lord Himself, be it through the instrumentality of that mocking, jeering Hebrew. "Who hath made thee a judge over us . . . . " It is God speaking to him. And he knows and understands and hears and takes to heart; for he is a child of grace, but until this moment a misguided child still in the need of training. And he here is being taught one of the greatest lessons of his life, this lesson, that a man, will he be of service to God, must be called and as one called, know his place and as one knowing his place, hide himself in God to let Him work in and through him, that then only is it safe for the chosen vessel to proceed, namely, when he follows.

"Who made thee a prince and judge over us . . . " No one has. What a painful awakening this must be to Moses. It must seem to him now as if his whole world comes tumbling down over his head. What conflicting doubts must be racing through his mind and searing his soul. He is rejected by his brethren for whose sake he has refused to be called the son of the Egyptian princess, and God, his God, whose fellowship to him is better than life, seems not to want him. And Pharaoh seeks to slay him now, for he has heard of the thing. What shall he do? Fear the wrath of the king, proffer him an apology and thus reconcile himself to Egypt, or shall he cleave unto his God and his afflicted brethren? Another crisis in his life has arrived. But fear not. He must again make the right

choice, for he is a child of grace, so that in this crisis also his faith shines forth: "By faith he forsook Egypt, not fearing the wrath of the king, for he had endured as seeing Him who is invisible" (Heb. 11:27).

Moses flees. As was said, he sets his face toward the Red Sea, where the Midianites have their abode in the wilderness of Sinai. Here the Lord in His mercy has prepared for him a temporary abode. He is taken up into Reuel's household and eventually marries this priest's daughter, Zipporah. The work that he is given to do is that of a shepherd. He keeps the flock of Jethro, his father-in-law.

Thus the Lord shuts him up in a wilderness. Here he will abide for forty years that his training may be completed. He will thus receive ample time for thinking matters through, for contemplating past experiences, for gaining a right perspective of self, for pondering the mystery of redemption, for entering deeply into the truth about his God. Time he will receive for analyzing the wanton foolishness of his former carnal haste. Will he finally leave that wilderness with a soul-life deepened and purged, with a faith that has taken on new strength, with a hope invigorated, with an ego completely deflated by His grace and with a self esteemed as nothing? In a word, will he emerge from that desert with a new hold on God and with a new vision of His glory? God will see to it that he will; for God's workmanship he is.

Let us trace the development of his spiritual life. We have not much to go by but still enough. In the solitude of that wilderness a great loneliness creeps over his soul. And he makes no secret of it. He even perpetuates the memory of his mental state in the name he gives to his first-born son. He calls him Gershon, expulsion, banishment, for said he, I have been a stranger in a strange land. In Goshen his heart is with God and His people. Though his brethren received him not but instead made sport of his exhibition of the love he bore them and by their wanton carelessness necessitated his flight, his heart still goes out to them in deep affection. So it must be; for the dispositions of that heart of his are akin to those of the heart of God. It is a heart therefore that can be deeply wounded and still keep on loving. Moses still loves. It is the sign that in the power of God he lays aside all malice and thus gains a spiritual victory. And in the strength of his love he will, eventually, shepherd God's sheep, for love suffereth long and is kind and bears all things.

As he is disposed toward his brethren, so he is disposed toward God. For the name he gives to his second child is Eliezer. The name speaks volumes. According to his own saying, there is this idea contained in it: "The God of my father was mine help, and delivered me from the sword of Pharaoh." It betokens new spiritual victories. Consider that the Lord shut him up in this wilderness and is now hiding His face. Moses understands. But no bitterness fills his soul; no sinful reproaches pass over his lips; he holds no grudge, nurses no grievances. There are no sinful achs in his heart. No one hears him rail at his brethren in Egypt and harp upon their lack of appreciation. If he opens his mouth to speak it is to tell men that the Lord was his help, and delivered him from the sword of the king. Scanning the way upon which he has been led, he can only find reasons for praise. And it is as if he would compel his associates to praise God with him; for he gives to that other son of his a name expressive of what his God has been for him, so that, as often as this name is spoken the goodness and mercy of the Lord is brought into remembrance and rehearsed. How he has triumphed over his flesh! How he grows! To what spiritual heights the Lord is raising him! He glories in tribulations!

And tribulations are his portion. For he is still a stranger in a strange land. Neither Jethro nor Zipporah, the wife, seem to be in sympathy with his religious conviction. That there is little intercourse between him and his father-in-law is evident enough from the circumstance that he departs for Egypt with his vision in the desert a secret.

Then, too, he is allowed to set out with no other companions than his wife and sons and a lone beast of burden. As to his wife, she prohibits him from circumcizing his son until the Lord threatens to kill him for his negligence. And even then the ordeal so vexes her spirit that in a rage she casts the cut-off foreskin at his feet and says, "Surely a bloody husband thou art to me." Thus she appears to be a woman with a violent temper who has so little in common with her husband that she returns and thus allows him to go his way alone. The last thing we read of her is that after the Exodus she again joined herself to her husband.

A stranger in a strange land is Moses. But how, during this period of trial, his eyes open to the vanity of resting in self and to the wisdom of hanging to God is evident from his responses to the voice — the voice of God that called unto him out of the midst of the burning bush. Said the Lord to him, "Come now, therefore, and I will send thee unto Pharaoh, that thou mayest bring forth my people the children of Israel out of Egypt." But Moses said unto God, "Who am I, that I should go unto Pharaoh, and that I should bring forth the children of Israel out of Egypt?" Thou knowest, Lord, who I am; a man born of woman, few of days, full of trouble, coming forth like a flower and cut down, fleeing also like a shadow and continuing not. A man am I with days determined and whose months are with thee (Job 17). Consider, Lord, who I am; a man whose breath is in his nostrils. I bring forth thy people? Am I God? Have I measured the waters in the hollow of my hand, meted out heavens with a span, comprehended the dust of the earth in a measure, weighed the mountains in scales and the hills in a balance? Are the nations before me

nothing? Can I bring princes to nothing and make the judges of the earth as nothing? Can I open blind eyes, bring out the prisoners from the prison, and them that sit in darkness out of the prison house? Can I say to the north, Give up; and to the south, Keep not back: bring my sons from far off, and my daughters from the end of the earth? Are the hearts of kings in my hand? Can I make a way in the sea, and a path in the mighty waters, bring forth the chariot and the horse, the army and the power, and make them lie down together so that they rise not and are extinct, quenched as a tow? Lord, who am I that I should go unto Pharaoh, and that I should bring forth the children of Israel out of Egypt? Lord, thou knowest that in my foolish haste I thought to bring them forth by myself. I was doubting then whether thou didst see the affliction of thy people which are in Egypt and hear their cry by reasons of their taskmasters, and know their sorrows. The question than rose in my heart whether thou wouldst come down to deliver them out of the hand of the Egyptians, to bring them up out of that land into a good land. Thou appeared to me slack concerning thy promise. I was unmindful of the fact that thou art longsuffering toward thy people, not willing that any should perish, but that all should come to repentance. And thinking myself more merciful than thou, I set out to deliver them by myself. For this, Lord, I repent in the dust. And now, Lord, thou would have me bring them forth? I cannot. Thou knowest.

The Lord knows indeed! For Moses is His workmanship and the humble spirit that is now in him His creation. The Lord has gotten his way with him. He has humbled himself under the mighty hand of God. He is now meet for the master's use; for he is clothed with humility. The Lord therefore will no longer resist him but give him grace. The time of his exaltation is now at hand. The Lord, therefore, raises him up by His word and His Spirit. Says He to him, "Certainly I will be with thee." 'With thy soul, thy mind, thy will, to fill thee with life and power. And my Spirit shall rest upon thee, the Spirit of wisdom and understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and of the fear of the Lord. And thou shalt be of quick understanding in the fear of the Lord. By thy hand I, I, will save my people. Fear not therefore. I am God, Almighty! the Lord, your Holy One, the Creator of Israel, your King.' Certainly I will be with thee! But how, Lord, will I know, that thou art with me, now and ever. And He said, "This shall be a token unto thee, that I have sent thee: When thou hast brought forth he people out of Egypt, ye shall serve God upon this mountain."

But what, said Moses unto God, shall I say unto them when they say, "What is His name?" Tell me Thy name. Let me hear more of the truth about Thyself. Carry that truth into my heart, I impress that truth, Thy name, upon my mind, upon my will, upon my very being, in order that Thy name I may praise in the presenve of my brethren.

And God said unto Moses, "I Am That I Am. Thus shalt thou say unto the children of Israel, I Am hath sent me unto you."

But Moses, overwhelmed by a feeling of his own nothingness, still wavers. The hugeness of the work of delivering God's people — a work the Lord Himself now lays upon his hands — still staggers him. Will the people of Israel believe him? Past experience taught him that by nature they are a stiff-necked people who spurn salvation when presented to them. And their hearts are not in his hands. He is not the one to work in them both to will and to do according to his good pleasure. So he says unto God, "But behold they will not believe me, nor hearken unto my voice: for they will say, The Lord hath not appeared unto thee." The Lord also removes this objection by giving him three signs: that of the rod, that of the leprous hand and that of the water turning into blood when poured upon the dry land. Still Moses' soul fills with misgivings. But what shall he say? It occurs to him now that he is slow of speech, and of a slow tongue. He will tell the Lord about it. Perhaps He will reconsider and send another. So he says: "O my Lord, I am not eloquent, neither heretofore, nor since thou hast spoken unto thy servant: but I am slow of speech, and of a slow tongue." But the Lord is ready for him with an answer. But in answering him, He once again strikes at the fear from which the excuse Moses now raises springs, the fear, namely, that the people of Israel, being by nature dumb and deaf and blind will neither respond in praise, nor hear his words, nor be willing to see the presented salvation. So the Lord says unto him: "Who hath made man's mouth? or who maketh the dumb, or deaf or the seeing, or the blind? Have not I the Lord? Now therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say."

Still Moses shrinks from the task to which he is now being assigned. His heart is full of misgivings. But what shall he say? All his objections have been removed. So, for want of a better reply he says, "O Lord, send I pray thee, by the hand of him whom thou wilt send."

But now the anger of the Lord is kindled against him. Yet in His mercy He comforts him by giving him Aaron, his brother, as a mouth. Aaron, the fluent of tongue. Moses now obeys without further resistance.

What must we think of His behaviour? Do not call it wanton rebellion, for it is not this. Say that it represents the tremblings of a man who, now that he is called to service, realizes that he is dust, that God alone is great, and that, except the Lord build the house, they labour in vain who build it: that, except the Lord keep the city, the watchman waketh but in vain.

Yet Moses does not go out guiltness. His flesh is

at hand here to polute with its vile issue his humility. And that issue is now an unwillingness to believe that with God all things are possible and that a man's strength is the Lord. So the anger of the Lord is kindled against him. Forty years ago, his flesh was saying, I am the man, and if need be can enter upon this venture alone. Now this same flesh changes its speech and its tactics. Conceding that man is nothing, it now dangles before his eye the possibility of a man, humbled by grace, being forsaken by the Lord even though He has the promise, "Certainly I will be with thee." But here again, Moses gains a spiritual triumph; for he goes, as the Lord bids him.

G. M. O.

Ingezonden

World's Fair

Geachte Redacteur:—

Gaarne zag ik door uwe welwillendheid voor het hiervolgende een plaatsje in de Standard Bearer en bij voorbaat mijnen hartelijken dank.

Over het bovenstaande hoort men tegenwoordig vele tongen spreken, n.l., World's Fair. En als ge uw aandacht hieraan wijdt, bemerkt ge al heel spoedig het verschil van opinie, die door de sprekers gevormd wordt. De een is van oordeel, dat het bezoeken van de Fair niet gepast is voor een Christen, en weer een ander geeft u den indruk, dat het zeer wel gaat om als kind Gods een wijle te vertoeven op zulk eene tentoonstelling. Nu is het voor schrijver dezes onmogelijk, om over het schoone van zulk een bovengenoemde fair zijn oordeel te vormen, want wat het oog niet ziet, al is het nog zoo schoon, is totaal onmogelijk te beoordeelen. Doch wij zien ook met ons geweten en, dan bij het licht van Gods Woord trachten we voor ons zelf een oordeel te vormen en geven zoodoende onze af- of goedkeuring.

Het zij verre van ons om een oordeel te vellen, maar alleen om te vragen of er op grond van Gods Woord voldoende veiligheid voor het kind Gods gevonden wordt om, zonder aanklagen des gewetens, zulke plaatsen te bezoeken, want we verstaan allen als het niet goed is, dan is het zonde. Nu is uit dit schrijven wel te bespeuren, dat de schrijver ook een oordeel vormt voor zichzelf, maar of dit oordeel gegrond is daarover hoorde ik gaarne iemand beter daartoe bekwaam dan ik.

Wij zullen maar eerst vragen, van wie gaat deze groote onderneming uit? En we behoeven niet naar een antwoord te zoeken, want als wij zeggen van de groote stad Chicago, dan zoudt ge meteen ons voor de voeten werpen, dat wij het pad mis zijn, en ons komen overtuigen, dat het uitgaat van de geheele wereld; en daarom Wereld's Fair genoemd wordt. Om te vragen wie of wel de eigenaar van dit reusachtig schouwspel is, zou dwaas zijn want het ligt voor de hand, dat we moesten zeggen als voorheen: de wereld; en zoo verstaan behoeven wij niet te vragen naar den naam van den koning, die daar zijn troon beklimt en heerscht.

Misschien noemt ge ons wel dwaas, als wij dit afgezonderde stuk grond met den naam gaan bestempelen van Sodom en, in onze gedachten daar heel in de verte sommige Israelieten zien naderen, die ook daar hunne tenten voor een wijle komen opslaan, de een langer de ander korter.

Nu verstaan we zeer goed dat er groot verschil is tusschen het eene kind van God en het andere en, dat verschil wordt ook openbaar daar, waar zij met de wereldling onder hetzelfde dak vertoeven.

Wij zijn in ons hart overtuigd, dat er kinderen Gods zijn die daar op die groote tentoonstelling in allerlei hun God, die kennis schonk aan de wereld, die naar Hem niet vraagt, om dit groote reusachtige werk te bewerkstelligen, dat een zeer schoon geheel kan genoemd worden, verheerlijken en prijzen. Maar hoeveel Israelieten gaan zoo naar Sodom? Of, in andere woorden, hoeveel kinderen Gods gaan zoo naar die Fair? En naar ons oordeel is het beter om zulke plaatsen niet mede te helpen tot het bestrijden van die kolossale onkosten, wat we zonder twijfel bij het betalen der intreegelden, die geëischt worden, voor en aleer doortrek verleend wordt.

Het is dunkt ons de moeite waard om dit met elkander te overwegen, want er is zeer zeker gevaar om de movies weldra op gelijke schaal te stellen met de Fair, en daarom houd ik het er voor dat de Fair geen plaats is voor het kind Gods.

Vragende voor meerdere inlichting aangaande mijn oordeel, verblijf ik in afwachting

G. Boersma

Grand Rapids, Mich.

Misschien willen anderen onzer lezers hier meer over schrijven. Red.

IN MEMORIAM

Den 11den October 1933 ontsliep mijne geliefde Vrouw en der kinderen geliefde Moeder,

GRIETJE WYCHERS—Datema,

in den ouderdom van 64 jaar en bijna 10 maanden, na een benauwd en langdurig lijden.

Zij liet tot onzen troost het getuigenis na, ook tot het laatste toe met helder bewustzijn uitgesproken, dat zij tot haar Heere ging. Dit laatste verblijdt ons in onze droefheid.

Berend Wychers
Mr. en Mrs. Peter Dijkema
Mr. en Mrs. John Wychers
Mr. en Mrs. Albert Wychers
En zeven kleinkinderen.
Allen te Grand Rapidps, Mich.